
Shri Kunchitanghri Stava

श्री कुञ्चिताङ्घ्रिस्तवः

Document Information

Text title : Shri Kunchitanghri Stava

File name : kunchitAnghristavaH.itx

Category : shiva

Location : doc_shiva

Proofread by : Aruna Narayanan

Description/comments : From shrInaTarAjastavamanjarI

Latest update : July 10, 2022

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 29, 2023

sanskritdocuments.org

Shri Kunchitanghri Stava

श्री कुञ्चिताङ्घ्रिस्तवः

श्रीमदुमापतिशिवप्राणीतः

श्रीगणेशाय नमः ।

श्री चित्सभेशाय मङ्गलम् ॥

कुञ्चिताङ्घ्रिं नमस्कृत्य कुण्डलीकृतगायकम् ।

कुञ्चिताङ्घ्रिं स्तवं वक्ष्ये ब्रह्मनिष्ठ उमापतिः ॥

ब्रह्माण्डं यस्य दैवं रविजटिशिपदो वङ्गवृन्दाच्युदीच्यां

तद्वैराजान्तरङ्गे विलसति लुदयाम्भोरुडे दक्षिणाग्रे ।

मध्ये सम्मेलनाप्ये मुनिवरमनसा भाविते यन्त्रराजे

यश्शक्त्या नृत्यतीशस्तमपि नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ १ ॥

पञ्चाशत्कोटिसङ्ख्या परिमितधरणि श्रीविराडाभ्यधात्रो-

रेकस्वान्ताब्जभित्तिस्थित कनकमलायन्त्रराट्कर्णिकायाम् ।

नृत्यन्तं चित्सभेशं त्रिसुभिरपि सदा शक्तिभिरसेविताङ्घ्रिं

नादान्ते भासमानं नवविधनटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २ ॥

यस्मिन्नामूलपीठावधि कनकशिलामातृकावर्णकवृत्ते

ब्रह्मश्रीनाथरुद्रेक्षर शरभुजभाङ्गसाम्भसाद्याभ्यमूर्ध्नि ।

भूतैश्शास्त्रैश्च वेदैः स्तुतबहुयस्मितं स्तम्भरूपैश्च कुञ्च्ये

नृत्यन्तं चित्सभेशं निरवधिसुषुप्तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ३ ॥

यत्संसत्पूर्वभागे दिशिदिशि विलसत्पूर्वभागा नितान्तं

स्वान्तर्गूढोत्तरांशाश्शिवभुज भवनाश्चागमाः कामिकाद्याः ।

अष्टाविंशानुसङ्ख्या धृतकनकमय स्तम्भरूपाः स्तुवन्ति

स्तुत्यं तं नृत्तमूर्तिं श्रुतिशतवितुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ४ ॥

यद्गोष्ठ्यां द्वारबाह्ये रजतगिरिनिभं पञ्चवर्णस्वरूपं

सोपानं द्वारभागं जयविजयभुजै रक्षितं द्वारपालैः ।

तत्त्वानां षण्णवत्या सड विधिमुभराः पञ्च देवाश्च नित्यं
यस्यान्तर्भान्ति तस्मिन्नविरतनटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५ ॥

यस्तूथ्यशक्तिरूपाः तदधरविलसद्रोमरूपाश्च कीलाः
उच्छ्वासाः स्वर्णपट्टाः तदुदरनिडिता दण्डरूपाश्च नाड्यः ।
नाड्यन्तस्सर्वलोकाः कुलकतनुगता उस्तरूपाः कलाश्च
तस्यां यो नृत्यतीशः तमनुपमतनुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६ ॥

विघ्नेशस्कन्दलक्ष्मी विधिमुभशराराट्पाट्टुकावज्जलिङ्ग-
ज्योतिर्नृत्तस्वरूपैः वरुणमुभजुषा डाटकाकर्षमूर्त्या ।
स्वाग्रे दक्षे य वामे परिवृत सदसि श्रीशिवानायको यो
मध्ये नृतं करोति प्रभुवरमनघं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७ ॥

आदौ मासे मृगाभ्ये सुरगुरुदिवसे तस्य मे पूर्णिमायां
भित्तौ श्रीचित्सभायां मुनिवरतपसा दत्त वाक्पूर्ये यः ।
नृतं कृत्वाऽवसाने कृणधरवपुषं व्याघ्रपादं मडर्षिं
याडूयाभ्यां अदात् यो नियतनिवसति कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ८ ॥

यस्मिन्नृत्यत्यादौ निकटतटगतौ भानुकम्पाभ्यभाणौ
शङ्खध्वनैः मृदङ्गध्वनिभिरपि मडाम्भोधि घोषं जयन्तौ ।
यस्योङ्कारप्रभायां ध्वनिमनुसडिता रश्मयश्चैकविंशा
विद्यन्ते तं सभेशं नतसुरनिकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ९ ॥

पूर्वं माध्यन्दिनिर्यच्छिवजनिमवरं पूजयन्त्यत्रसादात्
लब्ध्वा व्याघ्राङ्घ्रिभावं तनयमपि शिवानुग्रहाद्गुधसिन्धुम् ।
आनीयास्मै प्रदत्त्वा सदसि य परमं दृष्टवान्यस्य नृतं
तं देवं चित्सभेशं निगमनुतगुणं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १० ॥

यन्नृतध्यानयोगद्विगुणिततनुभृत् श्रीशसंवाडभुञ्ज-
स्वाङ्गशेषः कदाचिद्धरिमुभ कमलोत्पन्नयद्भूतमाध्वीम् ।
पीत्वा तम्वाऽतिघोरं रजतगिरिभिलद्धारमार्गोण यस्य
क्षेत्रं प्राच्यान्वपश्यन्नटनमधिसभं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ११ ॥

आदौ यः कर्मकाण्ड प्रवचनमडिमा जैमिनिर्नाम योगी
व्यासोक्त्या चित्सभेशं प्रभुवरमुरसाऽऽनम्य गत्वा सभान्तः ।
पादान्ते वेदयुक्तं स्तववरमकरोत्सर्व सौभाग्यदं यं
पश्यन्नद्यापि देवं सदसि वसति तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२ ॥

गौडेशः सिंढवर्मा स्वतनुगतुरुजा व्याकुलस्स्वीयदेशात्
 आगत्य स्वर्णपद्माकरवरसलिलस्नान निर्मुक्तरोगः ।
 भूत्वा श्रीडेमवर्मा मुनिवरसङ्घितश्शम्भुनृतं य दृष्ट्वा
 यत्प्रासादं विशित्रं मणिमयमकरोत् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १३ ॥

आम्नायेष्वप्यनन्तेष्वनितरसुलभान्निम्नसंस्थान्विधीन-
 प्याहृत्य श्रीऋषीन्द्रो नटयजन मङ्गप्रोक्षाणार्थञ्च सूत्रम् ।
 कृत्वाऽऽदौ दत्तवान् यत्तद्दृष्टित विधिना यं सदाऽऽराधयन्ति
 त्रैसादस्रं द्विजेन्द्राः तमपि नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४ ॥

नित्यं षट्कालपूजां नटनपतिमुदे कुर्वतां भूसुराणां
 तद्भक्तानां द्विजादि प्रभुभतनुभूतां सौम्यदाता भक्तुसः ।
 स्वस्थाने लिङ्गमेकं स्फटिकमणिमयं मञ्जनादीनि कर्तुं
 यजन्त्वयो दत्तवान् यस्तमतिसुभकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५ ॥

अन्तर्वेद्यां मढत्यां शतधृतिरकरोदब्दसादस्र साध्यं
 यज्ञं तस्मिन्मुनीन्द्रास्सदसि समभवन्व्याघ्रपादोक्तिभिर्ये ।
 तत्पूजार्थं शिषीन्द्र प्रभवमणिनटः प्रेषितो येन मोदात्
 तन्मूर्तेर्भूलभूतं नवमणिमकुटं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६ ॥

नित्यं पुण्यथाडमादौ गुरुवरनमनं शोषणादि त्रयं य
 भौतीं शुद्धिं कराङ्ग प्रणवसुरभुषन्यास जातं य कृत्वा ।
 जम्वा मन्त्रान् समस्तान् शिवमयतनवश्चान्तराराध्य यं प्राङ्
 विप्रा बाड्ये यजन्ति प्रभुवरमपि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १७ ॥

स्थानादि प्रोक्ष्य पाद्यायमनमपि सुमैर्यथित्वाऽथ शङ्खं
 गव्यार्था कुम्भपूजां जलयजन वृषाभ्यर्चने द्वार पूजाम् ।
 कृत्वा विघ्नादिपूजां स्फटिकजनिमरत्नेशयोर्मञ्जनाद्यैः
 यन्मूर्तिं पूजयन्ति प्रतिदिनमनघाः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८ ॥

गव्यैस्तैलैः पयोभिर्दधिघृत मधुभिश्शर्कराभिश्च शुद्धैः
 पश्चात्पञ्चामृताद्यैः लिङ्गुङ्गलरसैः कैरपाथोभिरत्रैः ।
 गन्धैः गङ्गाद्भिरचैरनुदिनमनघा यस्य लिङ्गं मुनीन्द्राः
 षट्कालं पूजयन्ति प्रभुमपि तमञ्जं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १९ ॥

भित्तौ श्रीयङ्कसंस्थां तदनु नटपतिं शैवयकान्तरस्थं

तद्गामे युग्मलस्तामपि य शुक्करां ज्ञानशक्तिञ्च यञ्च ।
गोब्रह्मादीनथेञ्च सकलविधयज्ञनर्पयित्वा बर्लीस्तान्
लोमं कृत्वा यजन्ति प्रतिदिनमपि यं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २० ॥
धूपैर्दीपै रथाप्यैः कृशिपुरुषवृषैः कुम्भपञ्चाग्निहोत्रैः
ऋक्षैः कर्पूरमस्मव्यजनवरसितखत्रकैश्चामरैश्च ।
आदर्शैः मन्त्रपुष्पैरुपरितलसुकर्पूरकैः प्रार्थ्यं यं द्राक्
त्यक्त्वाऽविधां प्रपश्यन्त्यनुदिनमनघाः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २१ ॥
यद्वेले प्रान्तबाल्ये दशवृषसङ्घिताभ्यञ्जपीठानि नित्यं
शकादीनां त्रिकालेष्वपि बलिदरणे पीठमुत्तुङ्गमन्यत् ।
यद्बाल्ये दिक्षु यात्रे नवशिपरिसमा भान्ति दण्डा ध्वजानां
तद्गेलान्तस्समायां अनवरतनटं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २२ ॥
प्रत्यहं ज्येष्ठमासे नववृषसङ्घिताः केतवो भान्ति माघे
मासे पञ्च ध्वजास्स्युः मृगशिरसि तथा केतुरेकः प्रधानः ।
यस्य ब्रह्मोत्सवानां नवशरशिभिन्म्रैकवक्त्रिः प्रधानः
तं देवं चित्सभेशं नवनिधिनिलयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २३ ॥
यस्याद्यै सप्तविंशत्यमलदिनमले ऋत्विगञ्चा नव स्युः
माघे पञ्चत्विगञ्चा मृगशिरसि शिवक्षोत्सवे यैक अवे ।
नित्यार्यास्वेक ओको यजनकृत एमे यज्ववर्षेषु शुद्धाः
तं देवं चित्सभेशं निरुपमिततनुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४ ॥
आदौ कृत्वाऽग्निहोत्रं वपनपवनमन्त्रायमानानि पश्चात्
कूशमाण्डूदैर्दशुद्धिं पद्यजनमुषं वास्तुपर्याग्निकर्म ।
नान्दीमृत्स्वङ्कुराणि प्रतिसरमृषभप्रोक्षणं यन्मलेष्व-
प्यारादारोडयन्ति ध्वजपटमनघाः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २५ ॥
मञ्चे यन्द्रार्कभूतेष्वपि वृषगजराज्ञाजताद्विष्वथाश्चै
सोमास्कन्दस्वयंस्वयमुरुनयने गोरथे मार्गणो यः ।
स्थित्वा ब्रह्मोत्सवेषु त्रिषु य नटपतिः प्रत्यहं वीथियात्रां
कृत्वा स्नात्वा सदस्सवं प्रविशति शिवया कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥
कोडेन श्रीशानाम्ना यरणसरसिजं यस्य शम्भोर्न दृष्टं
हंसेन ब्रह्मनाम्ना न मकुटशिभरं यस्य दृष्टं डिलासीत् ।
ओङ्कारे नित्यवासं त्रिदलसुभवरैर्यमानाङ्घ्रियुग्मं

उंसं उंसैरुपास्यं उरिउरवपुषं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७ ॥

पूर्वं ज्ञानोपदेशं मणिमयवयसे कुन्धवृक्षस्य मूले

कृत्वा सादित्वमाभवा नृपतिकरलसत्त्वार्णवित्रप्रहारम् ।

लब्ध्वा तेनोक्तगानैर्मधुरसभरितैस्तृप्तिमामवाऽथ तस्मै

मुक्तिं प्रादाद्य षशस्तमभिलसुद्धं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८ ॥

देवो यः पुल्कसाय द्विजकुलजनुषे वल्कलस्यात्मजाय

नन्दाभिष्याय मुक्तिं कण्ठतृणसुधिषे दत्तवान्भक्तिवश्यः ।

नित्यत्वं व्याघ्रपादप्रथितकृष्णिपतिस्तोत्रकृत्तृमिनिभ्यः

तांस्तान्दामांश्च सर्वान् तमजरममरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २९ ॥

आहृत्य ब्रह्मशीर्षं सकलजनिमतां दर्शनाय स्वदक्षे

पार्श्वं संस्थाप्य पूर्वं श्रुतिवदनविधिं वामतोऽस्थापयधः ।

अधारभ्यात्मयोने मद्गुपुद्गतविशेषभुक्तं भवेति

स्वाज्ञाप्याकाशरूपस्तमपि नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३० ॥

पार्थाय स्वास्त्रदानं पशुपतिरकरोधः पुराराजताद्रौ

युद्धं तेनैव कृत्वा वनचरतनुभाग्भिन्नशीर्षस्तथासीत् ।

भीमस्वान्तार्यानाढ्यैस्त्रिदलसुमवरैश्छत्रगात्रो नितान्तं

जातस्तं चित्सभेशं निभिलतनुगतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३१ ॥

आसीन्मेरुशरासो धरणिरेपि रथो ज्याऽभवत्सर्पराजोऽ-

प्यास्तां यडेऽर्कसोमौ सरसिजनिलयस्सारथिर्यस्य शम्भोः ।

आसन्नश्चाश्च वेदो जलनिधिशरधेस्त्रैपुरं उन्तुमिच्छोः

उत्तुं तं लोकासृष्टिस्थितिलयकराणो कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३२ ॥

क्षीराब्धेर्मन्दराद्रि प्रमथनसमयेऽप्युत्थिते कालकूटे

गच्छत्सु प्राप्य भीतिं निभिलसुर कुलेष्वप्यनादिः पुरस्तात् ।

आविर्भूय प्रभुर्यस्सकलसुरगणान् प्राश्य तं कालकूटं

सद्योऽरक्षन्तमीशं तुङ्गिनगिरिन्तुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३३ ॥

कृत्वा जम्बूद्वीपं विषमभिलजगद्भक्षारो जागृकं

स्वास्ये प्रक्षेपमात्राजिजठरवसत्प्राणिसौष्याय देवी ।

कण्ठं सङ्गुह्य उस्तात्प्रियभुञ्जमलं वीक्षमाणा डिलासीत्

तां दृष्ट्वाऽन्यत्राडीधस्तमभिलवरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३४ ॥

मार्कण्डेये पुरा श्रीरजतगिरिपतेर्विङ्गपूजाप्रवृत्ते
 पाशैः कर्षत्यथार्कौ भयकरवदने विङ्गमध्यान्मडेशः ।
 आगत्यारक्षदेतं मुनिमथ शमनं मारयामास देवो
 यस्तं नित्यं नटेशं निभिलनृपनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३५ ॥
 सृष्ट्वा ब्रह्माणामादौ श्रुतिगणमभिलं दत्तवान्यो मडेशः
 तस्मै निर्मात्यभुङ्क्तं स्वसदसि विलसत्पञ्चपीठाधरत्वम् ।
 सूतत्वं स्वस्य मूर्धस्थितमकुटवरप्रेक्षणे उंसभावं
 तं देवं चित्सभायां स्थितिजुषममलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३६ ॥
 यो मारः प्रेषितोऽभूत्स्वसविधमसुरोत्सारितैस्स्वर्गिभिः स्वं
 योगाद्ब्रह्मात्समाधेश्चलयितुमयले राजतेऽनन्यदृष्टिम् ।
 तं मारं भालनेत्रज्वलनलतनुं योऽकरोद्दक्षिणास्थः
 सेवाडेवाकलक्ष्मीपतिमुभनिभिः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३७ ॥
 विष्णुर्ब्रह्मा रमेन्द्रो दहनपितृपती राक्षसानामधीशः
 पाशी वायुः कुबेरः त्रिदृगरुणमुष्मा देवताश्चन्द्रसूर्यौ ।
 नित्यं यत्क्षेत्रराजे पशुपति नटनं दृष्टवन्तः स्वनाम्ना
 विङ्गान् संस्थाप्य नत्वा सुभवरमभजन्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३८ ॥
 सीताजानिः पुरस्ताद्विषिकुलजनुषं रावणं साङ्गमेको
 ल्त्वा तदोषशान्त्यै नलमुभकपिभिः निर्मिते रामसेतौ ।
 विङ्गं संस्थाप्य यस्यानवरतयजनात्प्राप्तवानिष्टसिद्धिं
 तं शम्भुं वेदवेद्यं प्रणतभवलरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३९ ॥
 मोडिन्या शम्भुरादावति निभिऽ वने दारुकाप्ये यरन्यः
 सौन्दर्याद्विप्रदान्मुनिगणमपि तं मायया मोलयित्वा ।
 व्यर्थाकृत्याभियारं द्विजकुलविहितं सम्प्रदृश्यात्मनृत्तं
 विप्रांश्चान्वग्रीहीद्यस्तमपि गिरिशयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४० ॥
 पूर्वं वाल्क्यमिभ्यान्निष्ठततनुवरो देवराङ्घ्रिषुमाभ्या
 योऽत्वा स्वोदन्तमस्मै सड मुरशिपुणा प्राप्य यत्क्षेत्रमीशम् ।
 आराध्याभ्या सुवीर्यं यदनघकृपया मारयामास शत्रुं
 तं देवं चित्सभेशं वररुचिनिनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४१ ॥
 यदक्षेऽद्यापि विष्णुर्मणिमयसदने दक्षिणे स्वाङ्घ्रियुग्मं
 कृत्वास्थं योत्तरस्यां शरमुभङ्गिणारङ्गोगतल्येशयानः ।

नित्यं निद्रां प्रकुर्वन्नपि लृष्टि सततं यत्पदं ध्यायतीत्यं
देव्या तं चित्सभेशं सुतगजवदनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४२ ॥

सम्बन्धस्सुन्दरः श्रीमणिमयवचनो जिह्विकाराजनामा
यत्वारोऽप्यात्मगानैर्विधरसभरैस्स्तोत्ररूपैर्यमीशम् ।
स्तुत्वा तत्तत्स्थलान्तः स्थितिजुषमपि यं यैकमद्वैतमूर्तिं
प्रापुर्मुक्तिं तमाद्यं कृतविधुमकुटं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४३ ॥

कैलासाद्रौ वटद्रोर्निकटमधिगतो दक्षिणामूर्तिरूपः
तर्जन्यङ्गुष्ठयोगात्सनकमुभमलायोगिनां ज्ञानदाता ।
मौनेन श्रीकुमारं निटिलनयनतो दग्धदेऽज्य कृत्वा
यश्चाभ्वाद्ग्रीन्द्रकन्यां सुतवरमसृजत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४४ ॥

शूरादिध्वंसनार्थं सुतकरकमले दत्तवा-शक्तिमाद्यौ
सर्वास्त्रञ्चोपदिश्य प्रबलसुररिपू-सालसामीप्यभाजः ।
कृत्वोद्भूत्येन्द्रकन्यां वनयरतनुञ्जां गेडमायाधि ताते-
त्युक्त्वा यान्वग्रहीधो गुडमपि मुदितः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४५ ॥

काल्या साकं पुरा यस्सुरमुनिसदसि स्वाङ्घ्रिमुद्यम्य योर्ध्वं
नृतं कृत्वाऽथ कालीं पशुपतिरजयत्तद्भ्रुविष्कारपूर्वम् ।
सर्वे देवा मुनीन्द्राः प्रभुरिति य वदन्त्यूर्ध्वनृत्तेशमूर्तिं
यं देवं पूजयन्ति प्रतिदिनमनघाः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४६ ॥

अन्तर्वेधां स्वयज्ञे दिविषदधिपतौ सामगानैस्तथोच्यैः
आलूतेऽनागतेऽस्मिन्त्यदमलनटनं दृष्टवन्तं सुरेन्द्रम् ।
सद्यो बुध्वाऽऽत्मभूस्तं स्वयमतितरसाऽऽनीय यस्यातिदेशात्
विप्रैस्साकं स्वयज्ञं सुरनुतमकरोत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४७ ॥

यशशम्भुः कालन्ता जलधरमसुरं स्वाङ्घ्रिं यक्तेषां लत्वा
तद्गुह्यत्यास्त्रशस्त्रैः विनिलतवपुषस्सर्वलोकानरक्षत् ।
यं स्वक्रोधस्वरूपं जलधरमसुरं नाशयन्तं वरेण्यं
सर्वे लोका वदन्ति प्रमथपतिनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४८ ॥

कैलासाद्रौ कदाचित्पशुपतिनयनान्यद्विजातापिधाय
क्रीडां यक्तेऽन्धकारात्सुररिपुरुदभूदन्धकाप्योऽतिदुष्टः ।
तद् दृष्ट्वत्यं जगत्यां प्रसृमरमसुडैस्सर्वलोकैः स्तुतो यः
तं लत्वाऽरक्षदेतांस्तमजलरिनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ४९ ॥

छायास्ये मीननेत्रापरीयसमये दर्शनायागताभ्यां

सर्पेन्द्रव्याघ्रपट्टभयां रजतसदसि यस्स्वाङ्घ्रिमुद्यम्य वामम् ।

नृतं कृत्वा मुनीन्द्रावितरमुनिसुरांस्तोषपाथोधिमग्नान्

यञ्जे तं सुन्दराङ्गं मधुरिपुविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५० ॥

माघे मासे मभर्क्षी वरुणविरचिते ब्रह्मलत्याविमुक्त्यै

प्रीत्या यस्सन्निधाय स्वयमुरुमकरैः पूरितेऽब्धौ जलेशम् ।

स्नानान्मुक्तस्वपापं निषिलमपि जनं कारयामास पूर्वं

तं देवं चित्सभायां अनवरतनटे कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५१ ॥

दक्षे यष्टुं प्रवृत्ते परमशिवमनादृत्य तत्सन्ध्यायां

गत्वा तत्र स्वतातं नतवदनमुपेक्ष्यैन्द्रमग्निं विशन्त्याम् ।

गौर्यां कोपाद्ये षशो दशशतवदनं वीरमुत्पाद्ये कालीं

ताभ्यां दक्षादिनाशं व्यरथयदतुलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५२ ॥

पार्थो यत्स्विङ्गबुद्ध्या यद्दुकुलतिलकं पूजयामास पूर्वं

तन्निर्मात्यं समस्तं रजतगिरिनिषण्णदुराङ्घ्रौ प्रदृष्ट्वा ।

भीमस्वान्तार्थितं यं स्वसभमपि गुरुं पृष्टवान्तथ्यरित्रं

तं देवं चित्सभायां कृतनटनवरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५३ ॥

कृष्णो यत्स्विङ्गपूजामनुदिनमकरोधामुने वामतीरे

तन्निर्मात्यं गृहीत्वा यजति परशिवं योपमन्थौ मुनीन्द्रे ।

ज्ञात्वैतद्भक्तमारात्तदमलकरवाग्दृष्टिभिर्दीक्षितोऽभूत्

तत्पूजालिङ्गमूलं तमनघनटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५४ ॥

ओङ्कारार्थं षडास्ये रजतगिरिवरे पृथ्यति ब्रह्मदेवं

योङ्कारार्थोऽडमस्मीत्यनुवदति विधौ शिक्षयामास तं यः ।

तद्भक्तादर्थमेनं स्वयमपि कुतुकाञ्छ्रोतुमत्यादरेण

स्वाङ्घ्रे संस्थाप्य सूनुं प्रमुदितमकरोत् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५५ ॥

वैकुण्ठो नित्यमादौ पशुपतिमनघैः पुण्डरीकैस्सलस्रे-

णार्थां कुर्वन् कदाचिन्न यरमकमलं दृष्टमासीत्तदैव ।

उत्पाठ्य स्वाक्षिपद् यदमलपद्योरर्पयित्वाऽथ यस्मात्

यञ्जं सम्प्राप्य रेजे तमपि नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५६ ॥

कैलासोद्यानदेशं सल गिरिसुतयाऽऽस्यैकदा यन्द्रयूऽः

सद्यस्तत्रेन्द्रिरागाधरभुवि निवसन्धः कपीशार्थितोऽभूत् ।
यस्तस्मै सार्वभौमत्वपदमपि ददावस्त्रशस्त्रावलिञ्च्य
तं देवं पारिजाताद्यभिलसुमधरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५७ ॥
स्वर्गाधीशः कदाचित्कपिवदननृपान्नाशयित्वा स्वशत्रून्
दत्त्वाऽस्मै त्यागराजं षडपि तदितरान्प्रोषयामास राज्ञे ।
सोऽप्याधारादि सप्तस्थलवरसदनेष्वग्रजैरर्थते स्म
तन्मूर्तीनां य मूलं मुनिगणविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५८ ॥
वासिष्ठाद्या मुनीन्द्राः प्रतिदिनमयुतं पञ्चवर्षं जपन्तो
यत्क्षेत्रे वत्सरान्ते लवनमपि तथा तर्पणं ब्रह्मभुक्तिम् ।
कृत्वा स्वाभीष्टमापुर्नटपतिपुरतस्तत्सपर्यां विधाय
प्रेमणा तं चित्सामेशं विधिमुभविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ५९ ॥
कञ्चिद्देवं सभायां सकलमुनिवरैरर्थ्यमानाङ्घ्रिपदं
धृष्ट्यादेव्या स्वशक्त्या मिलितमनुपमं सञ्चिदानन्दनृत्तम् ।
वामे भित्तिर्धवामे स्थितयुगलुजया ज्ञानशक्त्या य दृष्टं
सर्वेषां भक्तिभाजां निभिलसुभकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६० ॥
लक्ष्मीपुष्पं तथार्कं बकगरुतमधः कृष्णधुतूर पुष्पं
गङ्गायन्द्रौ जटाश्च स्वशिरसि सततं कर्णयोगार्थिकौ द्वौ ।
उस्तोष्वल्यग्निढक्काः पदकमलयुगे रत्नमञ्जोरभूषा
धृत्वा यस्साभ्यरूपस्सदसि जयति तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६१ ॥
भूषारूपैः कृष्णैर्द्विगुणितमडसं पुष्पडासं पुरारिं
भस्मालिमाङ्गमीशं भवमयजलधेस्तारकं भक्तिभाजाम् ।
धर्मादीस्तान्पुमर्थान्ददत्तमनुदिनं दक्षिणास्यं स्वभक्तैः
भाषारूपैश्च गानैः कृतनुतिममितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६२ ॥
यस्योर्ध्वं दक्षपाणौ विनिहितऽमरोर्मातृकावर्णरूपं
त्रैयत्वार्तिशार्दणं यतुरधिदशालङ्कृतं सूत्रजालम् ।
जातं यत्तद्गुडीत्वा पणनसुतमुष्पाः शब्दशास्त्रादिगर्भं
तत्तच्छास्त्राण्यकुर्वन्हरलसितमुष्पं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६३ ॥
वामे कृत्वा शिषीन्द्रं उमरुमपि करे दक्षिणोऽभीतिमुद्रां
योऽन्यस्मिन्वामपादं सरसिजसदृशं कुञ्चितं उललस्तात् ।
भुक्तेर्भुक्तेश्च दाने निपुणामिदमिति प्राणिनां दर्शयित्वा

नृत्यन्तं चित्सभायां श्रुतिशिखरनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६४ ॥

मूलाधारादिषट्केऽप्यनवरतनटं यं विराजो लृढंभजे

सर्पेन्द्रव्याघ्रपादप्रभुभुमिनुतं षट्सु कालेषु वेदैः ।

आराध्यामीष्टसिद्धिं द्विजकुलतिलकाः प्राप्नुवन्ति प्रभुं तं

चिच्छक्त्या युक्तमाद्यं कनकगिरिकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६५ ॥

वेदान्तोक्तात्मरूपं विधिलरितनुजं विश्वनाथं सद्यस्स्थं

स्वध्यानान्नाशयन्तं सकलभुवनगं मोडमप्यन्धकारम् ।

यन्द्रोत्तंसं स्मितस्थं सितभसितलसत्भालदेशं त्रिनेत्रं

विश्वैर्वैर्नताङ्घ्रिं विविधतनुगतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६६ ॥

यक्ष्ण्यर्काग्रियन्द्राश्वरामलिभुवि व्योम्नि केशाश्च यस्या-

प्यष्टावाशाश्च वस्त्रं निभिलभुवन संलग्नस्तोऽद्वितीयः ।

कुक्षिर्वाशिशालं नटनशुभतलं रुद्रभूमिश्च नित्यं

तं देवं चित्सभेशं श्रुतिगणविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६७ ॥

दीर्घायुः पुत्रपौत्रान्धनगृहवसुधावस्त्रभूषागजाश्वान्

विद्यारोग्येशभक्तीर्जलजसाममुभीस्सुन्दरीः भृत्यवर्गान् ।

मुक्तिं यत्रुत्तमूर्तेश्वररासरसिजं पूजयन्तो लभन्ते

तं देवं चित्सभेशं सकरुणलृढयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६८ ॥

नित्यार्यास्वन्वडं यः प्रदिशति नितरां भुक्तये काञ्चनादीन्

विप्राणां सप्तपाकान्धविरपि सकलं सौमिकास्सप्तसंस्थाः ।

कृत्वा नृत्तेशपूजां श्रुतिविहितपथा कुर्वतां श्रीसभेशः

तं देवं नृत्तमूर्तिं मणिमयपदकं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ६९ ॥

भूते संस्थाप्य यैकं यररासरसिजं दक्षिणं वामपादं

शिञ्जन्मञ्जरशोभं विधिमुष्पदिविषत्पूजितं भक्तिभाजाम् ।

धर्मादीष्टान्प्रदातुं धनलिपिसहितं किञ्चिद्भृत्य तिर्यक्

याकुञ्च्यानन्दनुत्तं कलयति वरदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७० ॥

याभ्ये श्रीन् पुराप्या जनिभृदघडरा निम्नगा भाति यस्थो-

दीप्यां श्रेताभिधाना वरुणादिशि मडावीरभद्राप्यवापी ।

प्राथ्यामभ्येस्समीपे तद्गुदरविलसत्तिल्वकान्तरनाम्नि

क्षेत्रे यश्चित्सभायां नटति सकलगं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७१ ॥

पञ्चप्राकारयुक्ते प्रविलसति पुरे पङ्क्तितीर्थप्रवीते

सर्वाशाव्याप्तकीर्तिद्विजवरनिभिडे व्योमनाम्न्यात्मरूपे ।

मध्ये श्रीचित्सभायां कलयति नटनं सर्वदा साम्प्रिको यः

तं देवं वेदमूर्धस्थितिजुषमनघं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७२ ॥

भासन्ते नैव यस्मिन् रविशशिद्धतभुक्त्वारकाश्चापि विद्युत्

यस्माद्भीत्येन्द्रवायू मिळिरकिरणो दूरतो यान्ति नित्यम् ।

यद्रूपं योगिवर्यां लृढयसरसिजे चिन्तयन्त्यन्वळं तं

श्रीमन्तं चित्ररूपं वसुकुण्डलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७३ ॥

षट्कालार्यासु नित्यं स्फुटिकमणिमये विङ्गनृत्तेशमूर्ती

शुद्धैस्तीर्थैः कदाचित्स्वमपि नटपतिं याभिषेक्तुं समन्त्रम् ।

मूर्धालङ्कारभूता प्रवळति परमानन्दरूपे यदुक्त्या

गङ्गा तं चित्सभेशं सुखरविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७४ ॥

स्तम्भाकारैः पुराणैर्धृतकनकसभा भाति यस्याग्रभागे

यस्यां धर्मस्वरूपो वृषभपतिरुद्वग्वक्त्रपद्मो विभाति ।

यस्यामीशस्य देव्याः स्फुटिकवटुकयो रत्नमूर्तेः मुनीन्द्राः

कुर्वन्त्यद्भिः प्रपूजां तमपि नटवरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७५ ॥

यद्ग्रेळं पञ्चसात्वैर्दिशि दिशि विलसद्गोपुरैर्वेदसङ्घैः

अन्नादिं ब्रह्मकोशत्वमुपगतसभापञ्चकैर्भाति तीर्थैः ।

श्रीमूलस्थानदेवीलरिगणवदनस्कन्दगुहेश्च नित्यं

तत्रत्यानन्दकोशे विरचितनटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७६ ॥

गङ्गातीरस्य पश्चाद्विलसति सद्ये सख्खिदानन्दरूपा

देवी या सर्वविद्यालयमुपकमला भासते वेदलस्ता ।

या यस्य ज्ञानशक्तिश्शिवपदसञ्जिता कामसुन्दर्यभिष्या

तदेव्या दृष्टनृत्तं श्रुतिनिहितपदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७७ ॥

ब्रह्मैवाभ्युदयेतन्नटनपतितनुं प्राप्य वक्त्रात् द्विजेन्द्रान्

बाहुभ्यः क्षत्रवर्गान् सकलपशुततेः पालनायोरुयुग्मात् ।

वैश्यान्पद्भ्यां च शूद्रानविकलमसृजत्स्वीलया देवराज्यः

तं देवं चित्सभेशं श्रुतिविनुतकथं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ७८ ॥

स्वस्यां श्रीचित्सभायां नटनमतिमुदा कर्तुमुद्युक्तवान् यो

देवेन्द्रे वेणुलस्ते मुरजकरयुगे श्रीपतौ ताललस्ते ।

ब्रह्मण्यानन्दभाजो जिमिनसुतकृषिव्याघ्रपादास्तदानीं
जतास्तं ब्रह्मरूपं सगुणमतिगुणं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ७९ ॥

विषण्णोर्मन्थः कदाचिच्छरवदनयुतश्रीपतञ्जल्यभिष्यः
यात्रेः पुत्रत्वमाप्त्वा शिवपराणजयोस्सूत्रभङ्गीं समीक्ष्य ।
शम्भोर्यस्य प्रसादादरथयदतुलं श्रीमलाभाष्यसंज्ञं
ग्रन्थं यत्क्षेत्रराजे तमविकनयनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८० ॥

पञ्चाशद्दर्शयुक्तैर्मनुभिरभिमतं काङ्क्षिणां देवभाजां
स्वक्षेत्राभिष्यमन्त्रैरपि विततमलापञ्च पञ्चप्रयोगैः ।
युक्तैर्गायत्रिसङ्घ्यैर्ध्वनिमनुभिरथाभीष्टसिद्धिप्रदो यः
तं तत्त्वातीतमाद्यं कनककवचिनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८१ ॥

यस्य स्वान्ताम्बुजाताद्दुपतिरुदभूयक्षुषश्चाण्डरश्मिः
वङ्गत्राम्भोजस्य वह्निर्दिविषदधिपतिः प्राणतो गन्धवाहः ।
यन्नाभेरन्तरिक्षं यरणासरसिजात्कुम्भिनी धौश्च शीर्षाः
काष्ठाश्च श्रोत्रयुग्मात्तमपि परशिवं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८२ ॥

विद्यां वामेक्षणेन्दोः श्रियमपि कलयन् दक्षनेत्राञ्जल्योः
कुलेक्षास्थित्रभानोः सकलजनिमतां पापतूलं य दग्ध्वा ।
स्वस्याङ्घ्र्यालोकमात्राद्गुणनिषद्दुदितब्रह्मभोधं प्रयच्छन्
यस्सर्वान् रक्षतीशस्तमुदुपतिधरे कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८३ ॥

डैलासे भोगपुर्यां सकलजनिमतां डेतुरास्ते शिवो यः
सर्वक्षेत्रेषु गूढो विलसति सततं स्वांशसादाभ्यरूपः ।
सोऽप्येवांशी धरण्या लृढयसरसिजे चित्सभान्तस्थमितौ
कुर्वन्तं मुदाऽण्डानवति तमनघं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८४ ॥

यद्भासा भाति नित्यं सकलमपि जगत्तत्परं ज्योतिरेव
वैराजे लृत्सरोजे कनकसदसि वै साम्भनृत्तेशमूर्तिः ।
भूत्वा नृत्तं करोति प्रभुरपि जगतां रक्षणे जागरूकः
तं देवं चित्सभेशं विधृतसुमसृष्टिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८५ ॥

आत्मैव श्रीनटेशो धरणिरेविजलान्यग्निवायु विधाय-
श्चन्द्रो यज्वा य भूत्वाऽवति जगदभिलं पञ्चविंशेशमिन्नः ।
तत्त्वातीतो मडेशोऽप्युरुणुरभिलाभ्यन्तरे राजते यः
तं सोमं सोममित्रं सुभुभगुडसुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८६ ॥

यद्ब्रह्मोच्छ्वासरूपा श्रुतिरपि सकला तत्समाना स्मृतिश्च

कल्या गाथाः पुराणां विविधमनुवरास्सेतिहासाश्च विधाः ।

सर्वत्राद्यापि भ्रान्ति स्वयमपि कृपया यत्सभायां नटेशो

भूत्वा लोका-समस्तानवति तमसमं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ८७ ॥

वेदान्ते वाक्यरूपा उपनिषद षमा ब्रह्मसामीप्यभाजः

तासां मुष्या दशस्युर्यतिविरचितमहाभाष्ययुक्ता मलयः ।

स्तम्भाकाराः स्तुवन्ति स्वविदितनटनं सर्वदा ब्रह्मरूपं

तं देवं चित्सभेशं परमतिमलसं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ८८ ॥

शाब्दे शास्त्रे कृष्णीन्द्रैः प्रमिति कृषितिषु श्रीकणादाक्षपादैः

वेदान्ते व्यासरूपैर्जिम्बिनसुतकृतौ भट्टकौमारतुल्यैः ।

कल्पे भोधायनैस्तैश्श्रुतिषु विधिसमैः पूजयते यो मुनीन्द्रैः

त्रैसाडस्रैस्सभायां तमपि गुरुवरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ८९ ॥

कञ्जाक्ष्या स्वस्य शक्त्या सलङ्कृतनटनं कस्य शीर्षच्छिदं तं

कालं कामं पुराणि स्वपदसरसिजातभालनेत्रास्मिताश्च ।

डत्वा ब्रह्मर्षिसूनुं सकलदिविषदश्चापि रक्षन्तमीशं

देवेऽयं चित्सभेशं दशशतवदनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ९० ॥

यल्लिङ्गे ब्रह्मविष्णुप्रभुसुरवरा भस्मरुद्राक्षभाजः

सस्त्रीकास्साम्भमूर्तिं सकलतनुभृतां सर्वदं सर्वरूपम् ।

अभ्यर्थाभ्येष्टसिद्धिं दिवि भुवि सकलैस्सेव्यमाना बभूवुः

तं देवं चित्सभेशं विधिहुतलविषं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ९१ ॥

श्रद्धावन्तः श्रुतिज्ञाः परशिवकृपयाऽधीतशास्त्रादिविधाः

व्यर्था वाचं त्यजन्तः प्रतिदिनमसकृत्यूजयन्तः प्रभुं यम् ।

कुर्वन्तः श्रौतकर्माण्यनितरसुलभान्यात्मभोधं लभन्ते

विप्रेन्द्राः स्वांशभूताः परशुभृगधरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ९२ ॥

हाले भस्मत्रिपुण्ड्रे कृष्णिनमपि गले पादपीठे य भूतं

बाह्वोर्वह्निग्य ढक्कां वदनसरसिजे सूर्ययन्द्रौ शिषीन्द्रम् ।

ओङ्काराभ्यप्रभायां सुरभुवनगणं पार्श्वयोर्वाधकारौ

यः कृत्वाऽऽनन्दनृत्तं स्वसदसि कुरुते कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ९३ ॥

सर्वेषां प्राणिनां यस्स्वपदसरसिजं पूजितुं पाण्डियुगं

स्वं द्रष्टुं लोचने द्वे स्वयंरितमभिलं वक्तुमीशस्सुवायम् ।
स्वस्य प्रादक्षिणार्थं यरणयुगमपि ध्यानयोगाय चित्तं
दत्त्वा रक्षत्यजस्रं तमुदकमकुटं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८४ ॥

नाडं कर्ता य भोक्ता, न य मम सुकरं दृष्टरं कर्म किञ्चित्
धर्माधर्मौ य, दृष्टं सुभमपि, करणं नैव मत्तः परोऽन्यः ।
सोऽहं ब्रह्मास्मि नित्यो, नहि जनिमरणो, निर्वृतोऽहं सदैति
स्वान्ते पश्यन्ति बोधाधमपि यतिवराः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८५ ॥

गङ्गापाथो वलन्तं गजवदननुतं गन्धवाहस्वयं
गायत्रीवल्लभाभ्यं नगपतितनुजास्वीकृतार्धाङ्गमीशम् ।
गोविन्दान्वेषिताङ्घ्रिं गुरुवरवपुषं गोपतेः पृष्ठवासं
गौरैरीनाथं गुणोऽयं गिरिवरवसतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८६ ॥

पद्माकारासनस्थं परमसुररिपुं पञ्चवक्त्रारविन्दं
पाण्डोः पुत्रार्थिताङ्घ्रिं पविधरविनुतं पार्वतीप्रेमपात्रम् ।
पञ्चीशं पीतवपुं परशुमुपधरं पञ्चवक्त्रारिमाधं
नृत्यन्तं चित्सभायां निटिलवरदृशं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८७ ॥

भीमस्वान्तार्थिताङ्घ्रिं भुजगवरधरं भोगभोक्षैकलेतुं
भक्तानां रक्षितारं भवभयजलघेस्तारकं भासमानम् ।
भूषाभिर्भगमीशं भिषजमुपनिषद्वेदिनं भूतनाथं
ब्रह्मानन्दस्वयं भवमभिलतनुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८८ ॥

शाटीपालाभिलाशापतिमुभविनुतं शङ्खपाण्यर्थिताङ्घ्रिं
शम्भुं शर्वं शिवेशं शशधरमकुटं शाक्करेन्द्रे वसन्तम् ।
शोणार्द्रेशं शुभाङ्गं शुक्करशिवयाऽऽलिङ्गितं श्रौतगम्यं
नृत्यन्तं स्वर्णसंसद्यभिलनतपदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ८९ ॥

काञ्च्यां पृथ्वीशलिङ्गं जनिम जलमयं जम्बुकेशोऽस्ति नित्यं
शोणार्द्रौ वह्निलिङ्गं वनचरपतिना पूजितं कालहस्तौ ।
वाय्वीशं तिल्ववन्त्यां त्रिशिषरमकुटे संस्थमाकाशलिङ्गं
यल्लिङ्गं सर्वमेतत्तमपि नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ९० ॥

यस्मात्सर्वं यरं याचरमपि समुत्पन्नमादौ जगत्तत्
येनेहं रक्षितञ्च प्रविलयसमये लीयते यत्र सर्वम् ।
तं देवं चित्सभायां अनवरतनटं ब्रह्मविष्णुवादिपार्श्वं

तेजोऽपं त्रिकूटस्थितिजुषममलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०१ ॥

सृष्ट्यै ब्रह्माणामादौ हरिमथ जगतां रक्षाणायाम्भुपः

संलुत्यै रुद्रमूर्तिं त्वथ निषिवतिरोधानतेतोर्मडेशम् ।

तल्लोकानुग्रहार्थं छिमगिरितनयासक्तसादाप्यमूर्तिं

यस्सृष्ट्वाऽऽनन्दनृत्तं सद्यसि वितनुते कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०२ ॥

अक्षं त्रैलोक्यवासं त्रिपुरविजयिनं त्रैगुणातीतऽपं

त्रेतात्रिष्वग्निमूर्तिं त्रिशिषरिशिष्यरे राजमानं त्रिशक्तिम् ।

त्रैसाडस्रद्विजार्थं त्रिसृभिरपि सदा मूर्तिभिर्दृष्टनृत्तं

त्रैविधं चित्सभेशं निगममयतनुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०३ ॥

धर्मं दत्त्वा जनानां उमरुकनिन्दैरर्थमप्यग्निना यः

कामं दत्त्वाऽभयेन स्वपदसरसिजान्भोक्षुऽपं पुमर्थम् ।

दत्त्वा लोकान् समस्तानवति नटपतिः नायकश्चित्सभायाः

तं देवं नृत्तमूर्तिं विसदृशचरितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०४ ॥

अन्धःकोशे विधाता गरुडवररथः प्राणकोशे च रुद्रः

येतःकोशे मडेशस्तदनु च वरविज्ञानकोशे सदाप्यः ।

आनन्दाभिष्य कोशे वसति च सततं यस्य शम्भोर्निदेशात्

तं देवं राजराजेश्वरवरसुलुदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०५ ॥

धृत्वा यः सर्वदेशः पदजलजमुषे श्रेष्ठमुक्तालिमङ्गु

सौवर्णं कञ्चुकञ्च्य प्रथितमण्डितं भूषणं दिव्यवस्त्रम् ।

नृत्तं कृत्वाऽऽगतानां सकलतनुभृतां धर्ममुष्यान्पुमर्थान्

दत्त्वा रक्षत्यनादिर्मुनिःकृतयजनः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०६ ॥

शिष्याणां वेदबाल्यस्थितिमधिजुषतां बोधनार्थं पठन्तः

चर्यायोगाङ्घ्रिभेदप्रकटितविभवान् कामिकाद्यागमांस्तान् ।

भूदेवा वाजपेयःकृतुगतनृपतिप्रोद्भृतोद्दामशुक्ल

छत्रा यं पूजयन्ति श्रुतिपथविधिना कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०७ ॥

वेदान्तोद्गीतऽपं जवलनऽमरुकौ धारयन्तं कराभ्यां

अन्याभ्यां डोलमुद्रामभयमपि सदाऽपस्मृतौ दक्षपादम् ।

विन्यस्याकुञ्चितेन प्राणमदण्डिवदं वामपादेन नित्यं

देव्या साकं सभायां रचयति नटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १०८ ॥

आमन्वश्रं सुदीर्घां निजतनुमभितस्सात्यरुपप्रभान्तः

वामे युक्तं स्वशक्त्या वसुदलकमलस्वार्णकिञ्जल्कशोभम् ।

व्यासं साडस्रकोष्ठस्थितशिवमनुभिर्मोडनाद्यैर्यदीयं

यङ्कं सम्भूजयन्ति प्रतिदिनमनघाः कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ १०८ ॥

त्रैयत्वारिंशदश्रे वसुनृपकमले वृत्तभूयङ्कमध्ये

भिन्दौ सन्तानकल्पद्रुमनिकरयुते रत्नसौधे मनोह्रे ।

भ्रूमाधाकारपादे शिवमयङ्कले स्वर्णमञ्चे निषण्णो

द्वेया यः पूजयते तं हरिमुभविभुवैः कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ ११० ॥

यल्लीलारब्धनृत्त प्रसृतवरजटाजूटसम्मर्दवेग-

प्रोद्यत्स्वर्गापगाम्भोजनितकण्ठागणाय यत्र यत्र प्रपेतुः ।

तेऽप्यासंसतत्र तत्र स्वजनिममुभरा मूर्तयः क्षेत्रराजे

तं देवं नन्दिमुष्यप्रमथगाणवृत्तं कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ १११ ॥

श्रीविधाषोडशाहोर्मिलितमपि तथा पञ्चवर्णैः कुमारी-

बीजैर्यन्मन्त्रराजं मुहुर्जकमलानायरुद्रेशशर्वाः ।

जम्बा संसृष्टिरक्षालयसकलतिरोधानकानुग्रहाधाः

सिद्धीरारुस्तमीशं शुभकरनयनं कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ ११२ ॥

यस्याङ्गुर्नृत्तमूर्तेः श्रुतिहृद्यविददशशक्तिमेकामपीड्यां

कालीं कोपे च दूर्गां युधि जगदवने विष्णुरुपां भवानीम् ।

भोगे ज्ञानकियेच्छामयविविधतनुं सर्वसंसारकाले

स्वान्तर्लीनां प्रसन्नां तमिभमुभसुतं कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ ११३ ॥

श्रीलीराल्लब्धयिन्तामणि मनुमनुसन्धाय निर्ज्वलदेडे

मातुर्भामल्लदेव्या निशि विगतभयो षर्षनामोपविश्य ।

विप्रः श्रीरुद्रभूमौ यदधिककृपया मातरं सर्वविधां

सिद्धीरन्ध्याश्च लेभे करधृतऽमरं कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ ११४ ॥

गङ्गामालर्तुकाभे कपिलमुनितपोवह्निस्नग्धदेडान्

स्वर्गं नेतुं पितृस्वान्यजति रघुपतौ यः पुरस्ताद्दुदृत्य ।

गर्वाद्द्व्योम्नः पतन्तीं स्वशिरसि कण्ठिकासन्निभां तां निरुध्य

स्तुत्या राज्ञः पृथिव्यां व्यसृजदनुपमं कुञ्चितोद्भिं भजेऽडम् ॥ ११५ ॥

वंश्यः काकुत्स्थराज्ञो दशरथनृपतिः यस्य पुत्रप्रदेष्टि

क्षेत्रे कृत्वा वसिष्ठप्रभुभवयनतः सश्रियं पञ्चवर्णम् ।

जम्बा वर्ष वसित्वा सदसि नटपतेः दर्शनाद्रामपूर्वान्
विष्णोरंशाःसुपुत्रानभजदधुदरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ११६ ॥

कुम्भोद्भूतोपदेशाद्भनभुवि विरजोमसम्भूतभूत्यां
आसीनं सोढरीताविरहमपि सदा वेदसारं सडस्रम् ।
नाम्नामावर्तयन्तं दशरथतनयं वीतशोकं व्यतानीत्
गीतावाक्यैर्यं षशः स्वशरमपि ददौ कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ११७ ॥

गन्धर्वश्चित्रसेनः सुरपतिवचनात्तित्वकान्तरमध्ये
नृत्यन्तं चित्सभायां गिरिवरतनयापाङ्गदुग्धाब्धियन्द्रम् ।
शम्भुं नत्वा मुदुर्यत्करऽमरुदवाधीतसङ्गीतविधा-
सिद्धान्तोऽभूतमीशं सुरगाणविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ११८ ॥

यन्नृतं द्रष्टुकामा रविशशिमुभराः स्वाभिधानैर्ग्रहेशाः
त्रिङ्गा-संस्थाप्य गङ्गातटवरनिकटे पूजयित्वा सभायाम् ।
तेजोरुपं च लास्यं बहिरिव हृदये सन्ततं चिन्तयन्तः
वासं यक्षुस्तमीशं निभिलतनुमयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ ११९ ॥

श्रीविद्यां सञ्जपन्तो बहुदिनमसकृद्यै उयग्रीवकुम्भो-
द्भूतप्रष्ठा मुनीन्द्राः परशिवमछिर्षी पाशकोदण्ड उस्ताम् ।
साक्षात्कृत्याथ तद्भागमृतजनिमयाद्देवमन्त्रप्रभावात्
नृतं दृष्ट्वाऽऽत्मभोधं सुभकरमभजन् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥

गीत्यां सन्दिध्यमानः कलहरसिककृन्नारदाप्यस्सुरर्षिः
धातुर्वाक्येन गत्वा यदमलनिलयं मन्त्रयोगान्मडेशम् ।
प्रत्यक्षीकृत्य ढक्कोद्भवसरिगमपाधानिवाणार्द्धिषट्कान्
बुध्या गायन्सवीणः सदसि वसति तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ १२१ ॥

पाठीनाकारभाजं कृण्णिभुवनसमानीतवेदासुरधं
पुच्छाघातप्रशान्ताम्भुनिधिशिपिशिपिं पर्वतेन्द्रानुकल्पाम् ।
विष्णुं दृष्ट्वाऽतिमीत्या विबुधपरिबुद्धैःस्तूयमानः कपाली
यस्तं निम्नजडार द्विनयनमपि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ १२२ ॥

भीमं पीताम्बुराशिं कमठवरतनुं कालकूटोपमाग्नि-
ज्वालासन्धिधवङ्गं जगदपि निभिलं क्षोभयन्तं स्वकृत्यैः ।
अलमाद्यैरथजयं हरिमधिवसुधं कर्षयन्त्यस्तदीयान्
अङ्गान् कण्ठे दधौ तं निभिलसुरनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ १२३ ॥

पोत्रीरुपं मडान्तं जलधिगतधरां दंष्ट्रयोद्धृत्य वेगात्
 युद्धे ल्त्वा छिरण्यं सुररिपुमभिलानिष्टकृत्यैश्वरन्तम् ।
 वैकुण्ठं भैरवो यश्चितशिभविगलद्धकिडीवासशूल-
 प्रोतं कृत्वा तदीयं रदमुरसि दधौ कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२४ ॥
 भीत्या सन्नासमाने नरुडरिवपुषो देवतानां समूहे
 धात्रा संस्तूयमानः शरभवरतनुः सालुवः पक्षिराजः ।
 वेगात्तं छेदयित्वा स्वपदनम्भुमैस्तत्त्वयाऽलङ्कृतोऽभूत्
 दंष्ट्रासन्दीमलोकस्तमभिलवरदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२५ ॥
 युद्धे भग्नोरुकायं नरुडरिवपुषं गाण्डभेरुण्डरुपी-
 भूत्वा गर्जन्तमग्रे शरभभगपतिर्यः स्वङ्गालाक्षिकुण्डात् ।
 उग्रप्रत्यङ्गिराभ्यां शतशतवदनां कालिकामाशु सृष्ट्वा
 तस्या जिह्वात्रवहिं सुयरुवदनयत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२६ ॥
 याञ्च्याभवीकृताङ्गं बलिमभसदसि स्वां तनूं वर्धयित्वा
 धावाभूमी सुरारेर्मकुटमपि पदा मानयित्वा त्रिलोकीम् ।
 दुङ्गारादभीषयन्तं सुरगाणविनुतो वामनं यो विनिघ्नन्
 कङ्कालं तस्य देहत्वयमपि हृतवान्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२७ ॥
 श्रीयकस्यन्दनस्थां गजतुरगसमारुढशक्त्यग्रभागां
 नित्यावाराडिमन्त्रिण्यनुचरसङ्घितां दृष्ट्वालास्रविधाम् ।
 सर्वास्त्राश्लिष्टस्तं रणभुवि विलसद्भुद्धवेषां भवानीं
 दृष्ट्वा तुष्टोऽभवत्तं धनपतिसुहृदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२८ ॥
 विषणोरेशावतारान्दश करनभरैः युद्धरङ्गे सृजन्ती
 कामेशालोकनोद्यद्गजवदनकरध्वस्तविघ्नेशयन्त्रा ।
 यस्यास्त्रेणामाशु भाण्डं ससुतगाणपुण्डं नाशयामास दैत्यं
 देवी श्रीयकसंस्था तमपि शिवकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १२९ ॥
 द्वात्रिंशद्भागोध्युतमकुटशशिवस्वच्छपीयूषधारा-
 सङ्गावामस्वश्रुवाम्भुजभववदनोद्गमगीताभिरामम् ।
 स्तब्धीभूतर्षिनारीगाणामधिविपिनं सर्वशङ्कारुपं
 यं दृष्ट्वा विषणुमाया पतिमतिमतनोत् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १३० ॥
 मातृद्रोडाघशान्तिं स्वपितृनिधनकृत्क्षत्रशैलेन्द्रपक्ष

द्वन्द्वच्छेदातितीक्ष्णप्रबलपरशुमप्यामुकामो मुनीन्द्रः ।
 नृत्तं यस्येदमात्मन्यनुगतमसकृद् भावयन् जामदग्न्यो
 रामो लेभे चिरायुःप्रभुभववराण् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३१ ॥
 यत्पूजालब्धं भूतिप्रभवित युवती भाववृद्धस्वजायो
 यत्क्षेत्रानेकसेवाशमितमुनिवरध्वंसनागोविकारः ।
 तालाङ्गो रौडिण्यः प्रबललवराङ्कृष्टदुष्टप्रलम्बो
 जतो यस्य प्रसादादमृतकरधरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३२ ॥
 आरुढ्याश्वं मुकुन्दः प्रतिकलिविगमं कल्किरूपी पृथिव्यां
 गच्छन्पाषाणवर्गं कुमतिमघयुतं तत्र तत्रैव संस्थम् ।
 अङ्गुष्ठाकारभाजं यदमलकरुणावाम्भङ्गेन निघ्नन्
 सर्वां भूमिं यथावत्कलयति तमजं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३३ ॥
 मध्ये मार्गं स्वभक्तं द्विजवरजनुषं गण्डमेरुण्डसिंह
 व्याघ्राश्वेभर्क्षताक्षर्यलवगनरमुषे माधवे भक्षयित्वा ।
 षोडशब्रह्माण्डवर्गं मुदुरपि यं मुधा तर्जयत्याशु तं यः
 उत्पाडरक्षस्वभक्तं जगदपि सकलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३४ ॥
 येनोक्तं राजताद्रौ यरितमनितरज्ञातपूर्वं मृडान्यै
 श्रुत्वा तद्योगलब्धभ्रमरवरतनुः पुष्पदन्तः स्वसप्या ।
 प्राकाश्यं नीयमानः कुपितनगसुताशापतो मर्त्ययोनौ
 उत्पन्नः संस्तुवन् यं स्वपदमधिगतः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३५ ॥
 दैत्यानां ध्वंसनार्थं सकलमपि जगद्रक्षणार्थं मुरारिः
 लक्ष्म्या क्षीराम्बुराशौ कृतकठिनतपाः साम्भमूर्तिं प्रभुं यम् ।
 भक्त्या सम्पूज्य चित्ते मनुवरमपि यन्नामसादस्रसंज्ञं
 स्तोत्रं लब्ध्वा जपन्स्तत्प्रभुरभवदजं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३६ ॥
 आज्ञा यस्याभिलानां न भवति हि सदा लङ्घनीया यदीयं
 तत्वातीतस्वयं विधिमुभविबुधा वर्णितुं नैव शक्ताः ।
 यं द्रष्टुं वेदवायोऽप्यगणितविभवं नूनमधापि यत्नं
 कुर्वन्त्यम्भासलायं सनकमुभगुरुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ १३७ ॥
 युद्धे सञ्जातकम्पः पितृपतितनयो भीष्ममुष्यप्रवीरान्
 यकाञ्जाकारसेनागतरथगजराऽश्वपादातिवर्गान् ।
 जेतुं कृष्णोपदिष्टो मधुमयनुतिभिस्तोषयन् यस्य शक्तिं

दुर्गा तस्याः प्रसादादजयदरिभलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १३८ ॥

यस्याधोरास्त्ररूपं वसुकरविधृतोद्दण्डमेताल घण्टा-

ढक्का भेटासिपात्रनिशिभशिभिशिभं भीमदंष्ट्राधरोग्रम् ।

सौवर्णशमश्रुवक्त्रं रथमुभनिडितस्वाङ्घ्रिमारक्तवस्त्रं

ध्यायेष्येत्कालमृत्युं तरति विधुजटं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १३९ ॥

आरोग्यं लब्धुकाभो द्विवसकरमडामण्डलान्तर्यमम्बा-

युक्तं रुडमाभमाद्यं कलयति नितरां यो जपन् रौद्रमन्त्रान् ।

तस्य त्वज्मांसरक्तावयवगतमडारोगवर्गाः प्रणेशं

यान्ति श्रीसुन्दराङ्गः स य भवति शिवं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४० ॥

पुत्राकाङ्क्षी पुमान्यः परशुभृगवराभीतिडस्तं त्रिनेत्रं

गौर्यां स्कन्देन साकं वृषभमधिजुषं सानुकम्पं स्मितास्यम् ।

सर्वालङ्कारभाजं सकलनिगमविस्तूयमानापदानं

ध्यायत्याप्नोति पुत्रं गुडमिव स य तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४१ ॥

यो विद्यार्थी वटद्रोर्निकटतटगतं पुस्तकज्ञानमुद्रा-

वीणारुद्राक्षमाला कृतकरकमलं योगपट्टाभिरामम् ।

तत्त्वार्थं बोधयन्तं सकलमुनिततेश्चन्द्रगङ्गाडिभूषं

यं ध्यायत्याशु वाग्मी स य भवति गुरुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४२ ॥

भिक्षां देहीति यक्षन् मुनिसुतसहितः क्रोधभट्टारकाप्यः

दूर्वासा यन्नगर्यामनघिगतयरुः क्षुन्निवृत्तैः निशीथे ।

शक्तिं यस्यान्नपूर्णां लृष्टिं परिकलयन् सत्वरं यत्प्रसादा -

वामक्षीरात्रभुङ्क्त्या सुषमभजदंष्ट्रं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४३ ॥

कश्चिद्लुब्धो गिरीन्द्रे भृगुनिभिऽवने लिङ्गमैशं यदीयं

दृष्ट्वा गाण्डूषतोयैः स्वकयधृतसुमैर्भुङ्क्तशेषैश्च मांसैः ।

पूज्नां कुर्वन् कदाचिन्निजयनवरं यार्पयित्वाऽतिभक्त्या

नेत्रे यस्यानुभूयं पदवरमभजत् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४४ ॥

भालो विप्रस्य गोष्ठस्थितपशुनिकरं दौडयित्वा पयोभिः

नद्यास्तीरे यदीयं जनिम सुभकरं पार्थिवञ्चामिषिञ्चयन् ।

ध्यायन् क्रोधात्स्वपूजाविकृतिकरपितुश्छेदयित्वा पदं यं

स्तुत्वा यत्पार्थदानामधिपतिरभवत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४५ ॥

येषां वेदोक्तकर्मस्वनधिक्षृतिरभूदङ्घ्रिजाता पृथिव्यां
 तेषां धर्मादिमास्यै परशिवरथितं कामिकादिप्रभेदम् ।
 साङ्गं सिद्धान्ततन्त्रप्रकरमपि यत्पुष्पष्टिसङ्ख्याः कलाश्च
 यस्यादेषात्प्रकाशं त्वनयदगनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४६ ॥
 कुर्वन्तः क्षेत्रवासं लुदयसरसिजे चिन्तयन्तो जपन्तो
 विधां सौवर्णरङ्गे यमजडरिनुतं स्वेच्छयावाप्तनुत्तम् ।
 पश्यन्तः सार्वकालं विबुधपरिबृढा लब्धकामास्सुमित्वा
 आढ्ये सौधे रमन्ते यरमवयसि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४७ ॥
 सर्वस्वाराभिधाने दिविषदभिमते समतन्तौ द्विजेन्द्रः
 कश्चिदज्वा लुताशे निजमपि य वपुस्त्यक्तुमत्यन्तभीरुः ।
 यं ध्यात्वा यत्प्रसादादगमदनितरप्राप्यमौपाधिनीनं
 धाम स्वर्गं सदेऽस्तमतुलविवर्णं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४८ ॥
 कीडासंसक्तगौरीकनकघटनिभोत्तुङ्गवक्षोजशैल-
 प्रोधत्शङ्खगारमाध्वीमधुररसधुनी लोलभृङ्गायताक्षम् ।
 भूषानागोक्तसौम्य प्रवयनघटजस्तब्धगर्वाब्धिताक्ष्य-
 व्रीडाङ्कृष्णवासवङ्गप्रमथपतिनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १४९ ॥
 नृत्तेशं आणदैत्यप्रभुभृगवरोद्गुणोर्वृन्दवर्ध-
 कूरोद्वेगाडतोद्यद्भटधिमिधिमितकशाब्दभावाणुकल्पम् ।
 तानानानातनेति क्वणितदशशती तन्निवीणानुगानो-
 न्मोदोद्ग्रीवाडिभूषावलयमभयदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५० ॥
 साडसकूरवङ्गप्रभव गुरुभरुत्पूरुं लुं लभं लं-
 ञ्जलीकृष्णङ्गप्रभृङ्गप्रभुभवरमडावाद्यभृद्भानुकोपम् ।
 दृष्ट्वा ङाङाडतेति भ्रमितसुरगाणाऽमीतिसन्धाधिपार्षद्-
 व्याप्ते रङ्गे य षशो नटति तमनघं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५१ ॥
 कैलासाद्रिं कदाचित्प्रबलभुजबलाद्रावणश्चालयित्वा
 दाक्षायण्याऽतिभीत्या डिमिदमिति समालिङ्गितस्थाशु यस्य ।
 पादाङ्गुष्ठाग्रनीतद्विरसनभुवनक्षमाधरोच्छिन्नबाहुः
 साम्ना स्तुत्वा यमिष्टं वरमलभत तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५२ ॥
 श्रीरुद्रं कोटिसङ्ख्यान्निगुणितमनिशं यत्पुरस्ताज्जपित्वा
 शैलादिर्यस्य शम्भोरनवधिकङ्कपापाङ्गपूराभिषिक्तः ।

मत्तुल्योऽसि प्रियोऽसि त्वमपि य सकलं ज्ञातवान्श्चासि ताते -
 त्युक्तो येनाय यस्य प्रमथपतिरभूत् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५३ ॥

श्रीमान्भृङ्गी मुनीन्द्रो मृगपरशुकरं देवमेवैकमीशं
 नत्वा तत्पार्श्वगाया निजविभुभरुषश्चाण्डिकायाश्च वाक्यात् ।
 शाक्तं मांसादिवर्गं स्वतनुवरगतं प्रोत्सृजन् यत्प्रसादात्
 लेभे दण्डं त्रिपादं स्वधुरि य वसतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५४ ॥

कश्चिद्विप्रोरिटाप्यः स्वपतिनियमविध्वंसकम्पातरङ्गां
 नारीं दग्धा सतीं तस्थितिगतभसितैर्वैपयन् साम्भमूर्तिम् ।
 नैवेद्यं कर्तुमिच्छन्नित्ये नय यरुमित्याह्वयन् यत्प्रसादात्
 कान्तां भेजे निजान्ते शिवपदमपि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५५ ॥

गौर्यां शृङ्गारवाप्यां स्वसम्भिवरगाणैः क्रीडयन्त्यां कपर्दीं
 गत्वा तद्भस्तपङ्कात् जनितामपि नरं द्वाःस्थमुद्दण्डयण्डम् ।
 उत्वान्तस्सम्प्रविष्टः कुपितसम्भिमुदे तं पुनर्जुवयित्वा
 तस्मै विघ्नेश्वरत्वप्रभुभवरमदात्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५६ ॥

अेकान्ते जातु यस्य प्रमुदितमनसा प्रोक्तवेदान्त तत्त्वो-
 पेक्षारुष्टस्य वाक्याद्धिमगिरितनया धीवराधीशवशे ।
 आविर्भूयाम्भुघिस्थप्रबलशङ्करसङ्ग्राहिलं यं वरेण्यं
 वृत्वा तद्दामभागे वसतिमपि गता कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५७ ॥

डेकी भूत्वा मृडानी स्वपितृकृतशिवद्वेषसंवृद्धपापं
 भस्मीकर्तुं पुराणं शतधृतिरचिते कानने यं त्रिणेत्रम् ।
 सम्पूज्यानन्यदृष्टं नटनमतिमुदा वीक्षमाणा कृपाद्रैः
 यस्यालोकैः पुनीता समजनि नितरां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५८ ॥

यस्य क्षेत्रे मृतानां सकलजनिभृतां सञ्चितादीनि पापा-
 न्यध्दानेकप्रभोज्यान्यपि य निमिषतो भैरवरश्शूलघातात् ।
 भस्मीकृत्याशु भूयो जननमृतिदरं तारकं यन्निदृशात्
 तत्त्वं सम्बोधयन्त्यत्सदसि वसति तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १५९ ॥

विषणोरन्यः परो नेत्यसङ्कटपि मुधा जल्पमानं मुनीन्द्रं
 नन्दी कोपप्रभूतस्तनितनिभरवस्तम्भितप्रोच्यबाहुम् ।
 व्यासं दृष्ट्वा मुकुन्दः स्वपतिरिति शिवं बोधयन् यत्कृपाया
 निन्ये पात्रत्वमीशं तमभिलविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६० ॥

सर्वे देवाश्च विषणोर्दृष्टयसरसिजोद्भासि विङ्गं यजन्तः
 कुद्धेऽप्यन्योन्ययर्थापदघनविलसत्पञ्चरुद्रादिमन्त्रैः ।
 स्तुत्वा यत्प्राप्तविधाजपपरकविराज्योगसन्तमलोकान्
 सौभ्यं निन्युर्नितान्तं यदमलदयया कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६१ ॥
 यस्थोक्त्या विघ्नराजस्सुरगणविनुतो रक्षसां सार्वभौमात्
 मायासम्भोहिताद्यजनिम शुभकरं आहुनाऽऽदाय भूम्याम् ।
 संस्थाप्यात्रे युयुत्सुं तमपि निशियरं स्वीयशुण्डाग्ररन्ध्रा-
 कर्षात्सम्भुग्रदेलं दशभुजमकरोत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६२ ॥
 आर्यावामांसभूषानवमण्डिगणभासङ्गवैवर्ष्यनील-
 ग्रीवालोकानि शङ्खिप्रसृतविषभयाकान्तदिकपालवर्गम् ।
 यूडायन्द्राजिडीर्षादरविवृतङ्गणकुण्डलीकर्णलोलद्
 गङ्गाकुलायमानस्वसटवरवनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६३ ॥
 शिञ्जन्नञ्जोरमञ्जुद्युतिशमितजगन्मोडमायाविलासं
 हृलाक्षिस्फारकुण्डप्रभवदुतवध्वस्त कामप्रभावम् ।
 संसारात्मभोधिमध्यममदम्बिलजगत्तारनौकायिताङ्घ्रिं
 द्रन्द्राद्रन्द्रादिशून्यं विजयिनुतकृतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६४ ॥
 अेकान्ते यस्य लीलारदवसनसुभास्वाददन्तक्षतानि
 व्याघ्रत्वग्रोमरुक्षा कनकमृदुतरक्षौमभूतीरजसि ।
 दृष्ट्वा कस्मादियं श्रीस्त्वयि भवति वदेत्याविगीः सोपडासं
 श्रुत्वा गौरी तदासीन्नतमुभयकमला कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६५ ॥
 कीडन्नास्ते मलेशो गिरिवरसुतया सप्रमोदं मनोज्ञे
 उर्थ्ये नैवाद्य देवा गदितुमवसरो यात मौनेन शीघ्रम् ।
 अेवं कोपारुणक्षो विधिडरिमुभरान् वारयन् यद्धराभृन् -
 मूले नदी गणैर्द्रैर्वसति तमपरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६६ ॥
 अक्षकीडासु लब्धत्रिदशपुरवधूभोधनात्स्वान्तकाले
 नूतानूतानुयोगात्सविशयशमनप्राप्तयत्सन्निधानः ।
 पापारोपातिरोषप्रदरासभयोद्भ्रान्तयित्रो यदुक्त्या
 विप्रः कश्चिन्निधीनामधिपतिरभवत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १६७ ॥
 उंस्थां लब्धस्वजन्मा करटवरवपुस्स्वर्णकान्तिर्भुसुण्डो

लेभे यस्य प्रसादादनितरसुखं मृत्युभीतेरभावम् ।
 कल्पे कल्पे वसिष्ठप्रभुभुवनविरप्रश्रुतानेकवृत्तोऽ
 प्यास्ते यद्दधानयोगात्कनकगिरिवरे कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १६८ ॥
 धूम्राक्षं रक्तबीजं मङ्गिषमपि मधुं कैटभं यद्गुणमुण्डौ
 कूरं शुभं निशुभं सुररिपुमपरं दुर्गमत्युग्रवृत्तम् ।
 उत्वा युद्धे विधीन्द्रप्रभुभुमकुटभाटीमसिंहासनस्था
 दुर्गा यस्याद्विशक्तिः निम्बिलमवति तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १६९ ॥
 ज्योतिष्टोमाप्यसोमकृतुसवनऽविःपुञ्जमत्यन्तभक्त्या
 गूढाकारं यमीशं सगाणमपि शिवं यज्ञवाटप्रविष्टम् ।
 उरम्भोक्त्या प्रभुध्वा स्वयमपि मुदितो याजयथा यत्कराब्जे
 दत्वा माराभिधोऽग्नयः शिवनगरमगात्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १७० ॥
 क्रीडार्थं स्वाग्रभागस्थितगिरितनुजावङ्गत्रयन्द्रावलोऽ
 प्रोद्यत्कन्दर्परक्षामुकुलितवरदृक्कालापट्टाभिरामम् ।
 लीलाडोलानुकूलश्चसनमुभयवृषप्रान्तरायातमोऽ -
 भ्रान्तस्वर्धनुमृग्यत्सुरनिजशरणां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १७१ ॥
 विध्याङ्गानेककोटिच्युतिकरऽमरुस्फारघोषान् नितान्तं
 कल्यान्ताशङ्किलोकाभयकरवलयव्यालरत्नांशुकान्तम् ।
 तिर्यक्किञ्चित्प्रकुञ्च्यैकृतपदरविभावासिमोदानुधावद् -
 उस्तं प्रोच्यप्रसर्पच्छिम्बिलसितकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १७२ ॥
 भो भोः भ्रातस्तवैषा षडपि वदनता ब्रूहि मलयं किमर्थं
 जाता येत्यादरेण द्विपवरवदनेनानुपृष्टे कुमारे ।
 स्वामिन्वदृच्छास्त्रमधाभ्यसितुमथ पितृश्वैकदेति भ्रुवाणे
 दृष्ट्वाऽजिघ्रत्पुरा यो गुणमधिगिरि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १७३ ॥
 मत्स्याक्षि कूरकूर्मात् पृथुतरकठिनत्वग् वराडेन्द्रदंष्ट्रा
 धोरत्रैविकमास्थि प्रबलनरऽरिस्फाररक्ताङ्गिनानि ।
 विषणोर्नत्राम्भुजातं विधिमुभयनिययं पूषदन्तांश्च धृत्वा
 यस्तदूर्ध्वप्रशान्त्यै प्रथयति विभुतां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ १७४ ॥
 आसेतोरासुमेरोर्धरणिगतनिजक्षेत्रवर्षेषु नित्यं
 साऽभ्राकारभाजां स्वतनुमधि यं शुष्यित्कलानां प्रमोदात् ।
 येकां संयोजयंस्तां निशि निशि निजलृत्पङ्कजे सन्निरुन्धन्

यो भात्यानन्दमूर्तिर्बहुविधकृलदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १७५ ॥

कल्ये कल्ये स्वकीयप्रभवलयभयं त्यक्तुमाद्यै परार्थं

वेदा यं कालकालं बहुविधतपसा तोषयित्वा यदुक्त्या ।

त्रैसाडसं द्विजत्वं दिविषदसुलभं लब्धवन्तः कमेण

नित्यं यं पूजयन्ति स्वसरणिविधिना कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १७६ ॥

यस्योत्कर्षं य विष्णोस्सदनमधिगतो वह्निसन्दग्धपीठे

स्थित्वा श्रुत्यन्तवेद्यं शिवमपि परमं बोधयन्त्वां य भूतिम् ।

धिक्कुर्वन् दूर्मतीनां निकरमपि यदीयाज्ञया बन्धुवर्गैः

विप्रः कश्चिद् बुधेऽयो रजतगिरिमगात्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १७७ ॥

गौर्याः पाणिं गृहीत्वा डिमगिरिकटके सत्वरं स्थूलपृष्ठं

धर्माकारं वृषेन्द्रं निजयरणजवोल्लङ्घिताम्भोधिवर्गम् ।

अध्यारुढो निजाङ्घ्रिस्थितगिरितनयां प्रेयसीं वाग्विलासैः

लज्जानम्रां प्रकुर्वन्नतनुत विद्वृतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १७८ ॥

यत्भालस्थं मृगाङ्गुं स्वरदमिति मुधा शुश्रूषयाऽऽदाय तस्मिन्

भिम्बे दृष्टस्ववक्त्रप्रतिफलनसमाकर्षणव्यग्रचित्तम् ।

दानामोदानुधावद्भ्रमरमुभरितस्वर्गपातालभागं

योऽञ्जिघ्रत्स्वाङ्गासंस्थं गजमुभमनिशं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १७९ ॥

कात्यायन्याः कराब्जं दिनकरवदनाधीतवेदार्थबोध्यात्

लब्धानन्दान्तरङ्गाप्रशमिततमसस्तापसस्याश्रमे यः ।

गृह्णन् संसारवार्धावधिकभयकरे मग्नसत्वप्रपञ्चं

नित्यं रक्षन्नजस्रं जयति शिवपुरे कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८० ॥

यन्मूर्तिं ब्रह्मनिष्ठाः परमदसि पदे प्राज्ञमानन्दरूपं

शैवास्सदाभ्यमूर्तिं हरिमिति य परे शक्तिमन्येऽपरे तु ।

विद्वेशं येतरेऽह्नां पतिमिति वटुकस्कन्दविध्यग्निशकान्

धन्तुं केचिद्विभाव्याभिलसुभमभजन्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८१ ॥

अेकं ब्रह्माद्वितीयं त्रिविधमपि यतुर्वाऽभयं पञ्चबाण-

भ्रातृव्यं षड्भिक्षद्विषदभिविनुतं समञ्जिह्वालिङ्गाक्षम् ।

अष्टभ्येणाङ्गुयूढं नवरसनटनालोलवासो दशाशं

रुद्रेस्सादित्यवर्गैः सततनतपदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८२ ॥

विष्णोर्ललाटदेशय्युतरुधिरऋरीसङ्गमेनाप्यपूर्णा

ब्राह्मं उदते कपालं उमरुमपि वडन् विश्वकद्रून् स्वपार्श्वे ।

दंष्ट्राग्राभापिशङ्गीकृतविपुलजटो भैरवः क्षेत्रपालो

विश्वं रक्षन्नुपाधैर्यमपि भजति तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८३ ॥

सीताहस्ताब्जपिण्डीकृतवरपृथिवीलिङ्गमूलानुकर्ष -

त्रुट्यद्वालास्यशाभामृगापतिरथितस्तोत्रतुष्टान्तरङ्गम् ।

रक्षोवृन्दप्रदारप्रभवकलिनिवृत्त्याश्रिताम्भोधितीर -

श्रीरामप्रभराजार्थितपद्युगलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८४ ॥

योगान्निर्बीजसंज्ञात्समुदितपरमानन्दकाष्ठासमाधि-

स्थित्या वल्मीकगूढां तनुमवनिगतां नीतकल्यां धरन् स्वाम् ।

श्रीमान् श्रीमूलसंज्ञो नृपनुतयरितो नित्यनिस्सङ्गविद्योऽ-

प्याधस्सिद्धो यमन्तः कलयति नितरां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥

उल्लसीसोन्मुष्यकेलीनमितनिजशिरस्संस्थगङ्गामुष्पेन्दोः

आलोकोत्पन्नकोपत्वरितगतिशिवासान्तवनव्यग्रथितम् ।

दृष्ट्वा कण्ठस्थनीलं जलमुगितिमुधाऽऽयातकौमारवाडात्

भिभ्यद्भूषाङ्घ्रिणीनां मणिरुचि सुषमं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८६ ॥

स्वर्गाधीशोपदिष्टामभिलसुभकरीं यत्तिरोधानशक्तेः

विद्यां मोदाज्जपित्वा सुरयुवतिसमामापलैर्मीं स्वकान्ताम् ।

यत्सेवानिर्गताऽऽर्कित्त्रयितमलोपद्रवो नैषधेन्द्रो

विश्वं रक्षन्निजान्ते धुसदनमभजत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८७ ॥

कन्दर्पाणां अडूनां प्रसवकवरपाङ्गवीक्षाविलासैः

उद्याने राजताद्रैर्दरिधृतसुतनोः शास्त्रभिष्यं कुमारम् ।

उत्पाद्यायातगौरीमधुरवयनतः पालकत्वं वनानां

सर्वेषां दत्तवान् यस्त्रिजगदभिनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८८ ॥

मुग्धे डैलासवासीजरठशुभकरो गौरि यर्माभरोऽसौ

ब्रह्मन्नैश्वर्यदोऽम्भे पितृभुवि नटकृद्भिर्न डैवल्यदाता ।

अेवं यद्वाक्यमङ्गीं मुडुरपि य तिरस्कृत्य सन्नान्तरालं

गन्तुं व्यग्रामुमां योऽप्यङ्कुरत मुदितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८९ ॥

यद्दासोन्मृप्रभूता निभिलमपि जगद्व्यापिनी यन्द्रिकाभा-

प्याविष्णु स्थावरान्तं लृद्यमधिगतं बाह्यगं यान्धकारम् ।

दूरीकृत्याशु सर्वान् स्वपदसरसिजध्यानशीलानजस्रं
 रक्षत्याधन्तलीनं गुरुभृगुविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८० ॥
 गोदावर्चास्तटस्थोऽनृतवचनपरो दृष्टकार्तान्तिको यत्
 क्षेत्रे गौल्यां जनित्वा निजसुकृतलवात्स्वीयपातोक्तिदोषम् ।
 भस्मीकर्तुं शिरं यं स्तुतिभिरभिनमन् सुन्दराङ्गो यदुक्त्या
 जातो यत्क्षेत्रपालो जयति तमसमं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८१ ॥
 भुक्त्वा ङालाङ्गलांशं युधि निडततनुं दारुकाभ्यं सुरारिं
 कृत्वा घोरस्वकृत्यप्रचलितभुवनां भद्रकालीं शिवो यः ।
 प्रत्येत्यानन्दनृतं पितृपतिभुवने दर्शयित्वा तथाऽएडान्
 सर्वांसंरक्षतीशस्तमिनविधुनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८२ ॥
 यस्थोद्गाडे डिमाद्रिं गतवति निगिलप्राणिवर्गोऽर्कसूनोः
 आशामौत्रत्यभाजं रथयितुमधरां विन्ध्यमद्रिञ्च दैत्यम् ।
 धिक्कर्तुं कुम्भजन्मा युलुकितजलधिः प्रेषितो येन मोदात्
 तं देवं कोटिकोटि धुमणितनुरुचिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८३ ॥
 वीणासङ्कान्तकान्तामधुरतररसावापगीतिप्रमोद -
 प्रोद्यद्गोमाञ्च कूटद्विगुणतनुलताभोगसौन्दर्यशिल्पम् ।
 यन्नानारत्नभूषाकिरणकवलिते दिङ्कतटे वप्रलीलां
 कुर्वन्त्यधापि मोदात् द्विरदपरिबृढाः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८४ ॥
 कस्त्वं किन्नामधेयो धरणिंसुरवपुः कम्पितापाद्युगे
 गोत्रं सूत्रं कुलं त्वत्पितरमपि तथा मातरं बन्धुवर्गम् ।
 शत्रुं मित्रं कलत्रं तनयमपि वयो ज्ञातुमीडे तवेति
 प्रोवायाद्रौ पुरा यं प्रति गिरितनया कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८५ ॥
 स्कन्दे विघ्नेशशुभ्रां स्वकरसरसिजैः मानयित्वा तदुक्तैः
 स्वीयैर्वक्त्राक्षिसङ्ख्यागणनपरिभवै रोदिते सानुकम्पा ।
 देवी दृष्ट्वा स्वसूनोश्चरितमपि यदीयाज्ञया उमकूटे
 वाया सप्रेमभाजावतनुत तनयौ कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८६ ॥
 स्वामिन् माऽस्त्वाधिपत्यं शमनपदमडाराज्यभारे ममालं
 पाशं दण्डञ्च वाढं मडिषमपि भटान् त्वत्पदेऽद्यार्थयेऽडम् ।
 धृत्युक्तवाग्ने नतास्थं शिवयजनपराकर्षं कुप्यद्गणोद्गो-
 द्वित्रं दृष्ट्वा यमं योऽप्यकुरुत मुदितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८७ ॥

पित्रोर्दुःपैकलेतुं कमठनिभतनुं पापजां स्वां प्रमोक्तुं
 वार्धौ स्थित्वा निरुन्धन् रथमपि तरणोस्तन्मुभाधस्य विधाम् ।
 लब्ध्वा जश्वाऽथ भूत्वा सुरयुवतिसमाह्लादि सौन्दर्यकाथो
 राजा स्वामात्यपुत्रीपरिणयमकरोत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८८ ॥

किं दारैः किञ्च पुत्रैः किमिति य वसुभिः किं सुलुप्तुभिः किमन्यैः
 भूयान्नास्त्येव सत्यं क्लमिति लृष्टये सन्ततं चिन्तयन्तः ।
 त्यक्त्वा दृग्भादिभेतुं यदमलवसुधाप्रान्तकलुमाश्रमास्ते
 सिद्धास्सर्वे भववूर्यदनुगतधियः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ १८९ ॥

डेमाद्रिप्रान्तभागस्थलकमलवनाकीडनोद्योगाडंस-
 प्रातालोकापदेशात्सविधगतशिवाडस्तगाढोपगूढम् ।
 नानाकारानुभूतानुपमरतिसमुत्कृष्टिजितार्याङ्घ्र्याग्र-
 स्पर्शांभृष्टालिकान्तस्थलसितभसितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २०० ॥

द्रष्टुं नैवाद्य विषणो भवति य समयो वेदवाक्यार्थबोधे
 भ्रमन्कालो न थेषो हरिमुभविबुधा गच्छतान्यत्र यूयम् ।
 आस्तां वीणामुने सोऽप्युपदिशति परं भ्रमन्तत्त्वं मुनीनां
 धृत्युक्त्वा तान्यदुक्त्या त्वरयति गणराट् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २०१ ॥

यद्दर्षं मानुषाणां तदपि य दिवसं देवतानां प्रसिद्धं
 प्रोक्तं तव्यापकुम्भ प्रथमयुगाडरिस्त्रीषु मासेषु षट्सु ।
 आसन् यन्नृत्तमूर्तेरुद्यमभुवराभ्यर्थनास्ते तमिन्द्रा-
 ध्याशापालपूर्वाभिलसुरविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २०२ ॥

यस्येशस्यांशभूताश्शरभ-वट्टकराङ्गीरभद्रादिदेवाः
 कल्पे कल्पेऽम्बुजाक्षद्रुडिणामुभयतःकूरसत्वोऽङ्घ्रित्यम् ।
 निघ्नन्तस्सार्वाकालं जगदपि सकलं पालयन्तोऽन्तरङ्गे
 ध्यायन्तो यं जयन्ति प्रसृमरमडसं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २०३ ॥

कुप्यत्तातोक्तिभङ्ग्या विपिनमधिगमन् विप्रगोसङ्घरक्षां
 कुर्वन्तत्रैव दिष्ट्या सरसि य विद्धति तन्वतीनां सुरीणाम् ।
 गायन्तीनां मनांसि स्ववशमपि नयन् यत्यध्यानयोगात्
 रेजे कश्चिन्नरेन्द्रो जितरिपुनिकरः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २०४ ॥

सौवर्णशमश्रुकान्त्या कपिशकुमुदिनीनाथभिम्बं विजेतुं

नासालोलम्बभूषामणिरुचिभिरिव प्रोन्नटदिव्यसिन्धुम् ।
भूर्ध्रां बिभ्राणामश्छयविमुष्कमलामोदपुष्पन्धयाक्षं
नानाविधाङ्कुरामद्विजगणलसितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २०५ ॥
ज्वालामालान्तराल प्रविलसदमलस्वाङ्गलोलम्ब येला
मूलालत्रालिशिल्योल्ललितकटिरटखिङ्खिणी जालभूषम् ।
नैलीडालाडलाभाकबलित जलमुक्त्तारडोलाडलोद्यत् -
डेलीमाथूरलास्यप्रमुदितललनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २०६ ॥
यो यस्य ज्ञानशक्तिं दडरकुडरिणीं श्रीमडाषोऽशाणां
विधां श्रीनाथवीरैः गुरुभिरपि नुतां योगिनीदूतिसेव्याम् ।
आत्माभिन्नां शिवां तां लृष्टि परिचिनुते स स्वयं निर्विकल्पो
भूत्वा योगीन्द्रपूज्यो भवति तमगुणं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २०७ ॥
यश्छम्भोर्नृत्तरङ्गं पितृभुवनमभूत्कालकूटं य भिक्षा
भूषा नागा विभूतिर्मलयभवरजो ब्रह्मशीर्षं कपालम् ।
अद्रिः शय्या य वस्त्रं त्वगपि सडकृता भूतमेतालवर्गाः
वाडश्रोक्षापतिस्तं धृतडरिविशिषं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २०८ ॥
वासिष्ठब्रह्मदण्डप्रमुषितसुधनुर्बाणसेनासमूहो
ब्राह्मण्यप्राप्तिकामो रचितवरतपाः क्रौशिकः क्षत्रवर्धः ।
तुष्टस्वायम्भुवास्यप्रभवितसवितृभ्यात् यश्छक्ति विधा -
प्रास्रवेष्टानुभावो भुवि जयतितरां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २०९ ॥
यातायातादिडीनं यमनियमपरप्रार्थित ब्रह्मतत्त्वं
यज्ञं यज्ञाग्निरूपं यजनकरभुधैरीज्यमानं त्रिसन्ध्यम् ।
याथार्थकारलीनाम्बिल भुवनमजं यामिनीशानयूडं
याञ्च्याकापट्यडीनं यतिवरविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २१० ॥
विश्वेशं विश्ववन्द्यं विविधभयडरं विश्वरूपं वृषाङ्गुं
विष्णुं विन्ध्यारिकान्ताभुभरमुनिसती पूजिताङ्घ्रिं विरागम् ।
विधाविश्रान्ति भूमिं विधुधरमकुटे व्युमडेशं विनाश-
स्थित्युत्पत्यादिडेतुं विकृतिमविकृतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽम् ॥ २११ ॥
केल्यामौत्सुक्यभाजा तुङ्गिनगिरिजया सस्युडं दत्तवीटी-
सेवारक्ताधरोष्ठधुतिजितदिनकृद्बालबिम्बांशुयकम् ।
गीति प्रावीण्यशैली प्रकटनकुतुकात् डस्तवास्तव्यलोलां

वीणां संवाद्यन्तं प्रथमरसमयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१२ ॥

अश्वत्थामा कृपार्यो भविरपि हनुमान् कुम्भकर्णानुजातो

व्यासर्षिर्जामदग्न्योऽप्यधिगतयशसस्सम धीरा मडान्तः ।

यत्पादाब्जार्थयाऽऽपुर्जनिमदसुलभं श्रीशिरञ्जुविभावं

तं कृष्णश्चेतरक्तधृतिमतिकरुणं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१३ ॥

जायादानप्रकुप्यत्स्वजनकृतरणावेशकाले प्रसन्नं

यं दृष्ट्वा नेत्रवारिस्रपिततनुलताभोगसातङ्कुम्भः ।

यस्याङ्घ्रिध्यानभानुप्रकटितविभवो वैश्यजो भक्तवर्योऽ-

प्यध्यारुढो वृषेन्द्र रजतगिरिमगात् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१४ ॥

त्यक्तस्वस्वाधिकारास्सरसिजनयनाश्चागतं देवसौष्य-

प्राप्त्यै गोविन्दमुक्त्वा कुशलमपि कराश्लेषपूर्वं प्रमोदात् ।

वत्स त्वं ब्रह्मतत्त्वं हृदि न विकलयन्प्रार्थ्यसे दृग्भङ्गेतुं

कर्मेत्युद्धोधयन्तो यमपि गिरिवरे कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१५ ॥

भो भो ब्रह्मर्षिमुग्धाः सदयमपि मया शिक्षिताश्चाप्यजसं

वेदान्ते तत्त्वभोधे न भवत विभुधा यत्ततोऽद्यापि यूयम् ।

मेधाप्राप्त्यै सभेशं व्रजत शरणामित्यादराद्धोधयित्वा

धाता यत्क्षेत्रराजं मुनिगणमनयत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१६ ॥

गीर्वाणाद्रिं कदाचिद्धिपुलरदनयोरन्तरे स्पर्शरम्भा-

भ्रान्त्या सन्धार्य वेगाद्रजतगिरिवरे क्रीडयन्तं गणेशम् ।

दृष्ट्वा प्रेम्णाऽद्रिजाता यमपि य तरसाऽऽडूय निर्दिश्य सूनोः

वृत्तं तुष्टाऽभवत्तं द्विविषदधिपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१७ ॥

सोत्साहं वीरबाहुप्रभुसभियुतो दौर्भिरब्धिं षडास्यः

तीर्त्वा पूर्वक्षमाभृच्छिभरमधिजुषं बालमार्ताण्डबिम्बम् ।

थोलीमानीयमानो घुरि य विरयय-सैलिकेयस्य लीलां

यद्वाया संव्यधात्तं नभसि य परमं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१८ ॥

सद्व्योम व्यापि-तारप्रवलयविलसद्दृष्टानवाञ्छाङ्कियादि-

श्रीमच्छिञ्जित्ते विद्याहृतविपुलतमो राजसं सद्वृत्तुम्सम् ।

गाढाऽविधाकवाटोन्नयनशमभुम्भारपालाभिगोथन्-

भोक्षद्भारान्तरङ्गोपनिषदुपयितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २१९ ॥

आविः स्मेराननस्य धृतिभिरभिनवैः पाणिपद्मान्तराल-
 प्रोधत्कान्ति प्ररोडैर्नभसि य रथयन् जलमह्नां पतीनाम् ।
 नव्यामभ्मोदमालामधिघरणिरुथा पार्श्वगायाशिशवायाः
 चित्रं यो नानटीति भ्रमरनटनकृत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२० ॥
 अख्यामच्छिन्नधाराममृतकरुयेर्वर्षयन् लब्धकामां
 दीनामत्यन्तभिन्नां रतिमपि मुद्वितां संव्यधादीश्वरो यः ।
 यद्रङ्गाभण्डलाशामधिगतपरमानन्दकूपाम्बुपानात्
 वायालत्वं प्रपन्नास्सुरगुरुमुभराः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२१ ॥
 ओङ्कारस्वर्णं संसत्प्रसृतपरशिवज्योतिरानन्दनृत्ता-
 लोकाद्गुतीर्णामुग्रं भवमतिविपुलं वार्धिकत्वं मुनीन्द्रैः ।
 उडापोडाद्विहीनं स्वतनुगतजगद्भ्रममध्यात्मविधा-
 भोधायार्थं पुराणं प्रशमिततमसं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२२ ॥
 दक्षाद्दामाथ्य पृष्ठात् द्रुडिण्डरिडरान् सर्वसम्पत्समृद्धान्
 क्ल्यारम्भे य षशोऽप्यनितरसुलभस्वेच्छया सप्रमोदम् ।
 सृष्ट्वा संसृष्टिरक्षालयकरणविधौ योजयित्वा तु वाणी-
 लक्ष्मीगौरीति शक्तित्रयमपि य ददौ कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२३ ॥
 काञ्चिन्नालायनीति प्रथितमुनिसती भर्तुरिष्टानुकूला
 माण्डव्यप्रोक्तशापज्वलनशमनकृद्दुर्दिनश्रीविलासा ।
 यन्मन्त्रध्यानयोगादनितरसुलभान् पञ्च कान्तान् नरेन्द्रान्
 लेभे जन्माद्विहीनं शिवपदमपि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२४ ॥
 सिन्दस्कन्धाधिदुर्ढं सितवसनधरं सिन्धुसम्बद्धशीर्षं
 सिञ्चन्माध्वीमधूकप्रभुभसुमगणोद्दामभूषामनोझाम् ।
 सिद्धादित्याडि विधाधर पितृ द्रिविषद्वैत्यगन्धर्वयक्षो-
 रक्षोयोगीन्द्र साध्याभिल जनविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२५ ॥
 प्रत्याडारादियोगैर्दृष्टयकमलतो ब्रह्मरन्ध्रं स्वकीयं
 प्राणानानीय दिव्यं गणमपि शरदां वाडयन्तो मडान्तः ।
 योगीन्द्रास्सिद्धविधौषधिमणिगुलिकासेवया वज्रदेहाः
 स्वात्मानं यं भजन्ति ज्वलनवरदृशं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २२६ ॥
 सानावस्मिन्दिमर्थं वसत सुरवरा गच्छताधाभिलेश-
 क्षेत्राधारं धराया लृष्टयकमलगं पुण्डरीकाभिधानम् ।

क्षेत्रं तत्रैव देवो दशशतकलया राजतीति प्रियोक्त्या

नन्दी यद्दर्शनार्थं त्वरयति य गिरेः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २२७ ॥

सृष्ट्यर्थं ब्रह्मणा यस्स्तुतनिजविभवस्तस्य ललाटदेशात्

आविर्भूय स्वतन्त्रो विद्वत्तनुवरान् रुद्रवर्गान् गणोन्द्रान् ।

सृष्ट्वा तान्नेरयित्वा जगदवनविधौ सर्वदा सत्त्वसंस्थो-

ऽरक्षद्विश्वाधिकं तं नतजनसुभदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २२८ ॥

वायां डेलिष्वमन्द्ं दितिजदिविषदोर्मुष्टिमुष्टीरणोऽब्धेः

तीरे जाते सुधाढ्यं घटमपि कलयन्ऽस्तकोणो मुरारिः ।

सम्मोड्याधान् द्वितीयानरययदमृतान् कामिनी कामिनीनां

भूत्वा यश्शूलपाणोरनवधिदयया कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २२९ ॥

पद्मे मास्त्वध लीलाङ्घ्रिपतिशयनं वैनतेयोऽपि नालं

भूमि त्वं शीघ्रमायाज्यऽत्मपि नटते तिल्लवन्थां पुरारेः ।

ऽस्ताभ्यां वादयिष्याम्यऽऽत्म चटुतरं मद्दं चेत्युदीर्य

प्रायाधद्रुङ्गमादौ हरिरपि तमजं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २३० ॥

पश्येदं स्वर्णशङ्खं मम सदनवरं गौरिकेदारसंज्ञं

काशीं काञ्चीपुरीमप्यरुणगिरिवरं श्वेतकान्तारदेश्यम् ।

वेदारण्यं य सेतुं मुडुरपि वृषभं योऽधितिष्ठन्प्रियायै

निर्दिश्याप्नोति नैजं निलयमनुदिनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २३१ ॥

स्वामिन् भिक्षो भवेद्वा क्व नु तव नगरे पर्यते वा वने वा

वासः कस्माद्विड त्वं यरसि वद विभो कुत्र गन्ताऽसि भिक्षाम् ।

कुर्वन्नत्रैव तिष्ठन् विरययतु भवान् डेलिमस्माभिरेवं

स्त्रैणं यं याभ्यधावद्भनभुवि विवशं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २३२ ॥

वामा वामाङ्गभागो नयनमपि जटाः कुण्डलौ यज्ञसूत्रं

वाडो भाषाश्च यापध्वजरथतुरगा यस्य जाता विशित्रम् ।

सूतश्चापि स्फुलिङ्गैर्निटिलनयनजैर्दालयित्वाऽऽऽजालं

कल्पे कल्पे पुनर्यस्सृजति तदभिलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥

पादाङ्गुष्ठस्य यस्य द्युतिकवचितद्विज्यङ्कवालान्तराले

ब्रह्मा ऽसं मुरारिः कलशजलनिधिं देवराजो गजेन्द्रम् ।

स्वं छत्रं वाजपेयी दिनकरशशिनी सौखिकेयश्च शुक्लं

वर्णं शिल्पी नितान्तं मृगयति सततं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽऽत्म ॥ २३४ ॥

ज्ञानेच्छाभ्यां सपिब्यां सड रडसि मुदा नक्तमश्रान्तलीवो

भूत्वा प्रातस्सभायामिड किमु भवतस्साडसं नन्दनीयम् ।

यातु स्वर्गापगाथा निकटतटमयं नार्थनीयो जनश्च-

त्युक्त्वा सायीकृतामन्वनयदगसुतां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २३५ ॥

कल्पान्ते वृद्धिभाजां कबलितजगतां सभवारान्निधीनां

मध्ये पालाशशायी हरिहरिड पुरुषो नास्ति मत्तोऽपरोऽन्यः ।

अेवं दर्पावलीढोऽप्यनुपदमुदितं शूलिनं भैरवं यं

दृष्ट्वा भीत्या ननाम स्तुतिभिरभिनवैः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २३६ ॥

यत्संडारास्रवेगं मुडुरपि लृदये तर्कयन्नभरान्ते

प्राणत्राणाय यत्नं दशरथनृपतेर्युद्धरङ्गे प्रकुर्वन् ।

रोहिण्याकारयकानुगतिमपि जडौ सौरिरकर्त्तृजातः

तं देवं राडुकेतुगडमुष्पविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २३७ ॥

धन्वृत्क्षेत्रसेवासमसमयवलत्तिल्ववृक्षानिलानां

स्पर्शादुन्मृष्टवर्ष्मां सुरगुरुयुवतीसङ्गजैः पापरोगैः ।

यद्भवङ्गत्रालोकनेन स्वतनुपरिगलख्यन्द्रिकासारसिक्तान्

सर्वान्वोकानकार्षीत्सामनमदडरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २३८ ॥

कालिन्दीवीचिञ्जालैर्भुवनमडिपतेर्नीतमानन्दभाजं

कान्तं सीमन्तिनीति क्षितिपतितनया काचिदौपासनेस्तैः ।

सौम्यैरुदामकल्पैः प्रमुदितमनसो यस्य शम्भोः प्रसादात्

प्रापावैधव्ययौगं सुभमपि निभिलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २३९ ॥

विषणौ निजर्वालरुके अमितलृदि विधौ भास्करे दन्तलीने

शके निर्भिन्नगाण्डे डुतभुञ्जि विशिषे त्यक्तजुवेऽभिलेऽन्ये ।

छित्वा दक्षोत्तमाङ्गं मभभुवि सगाणं वीरभद्रं यरन्तं

दृष्ट्वा योऽतोषयत्तं प्रमुदितलृदयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २४० ॥

सावित्रीति प्रसिद्धा नरपतितनुजा काननान्तः स्वभर्तुः

प्राणानाल्तुकां सभटमपि यमं यस्य पूजाप्रभावात् ।

सम्भोऽयानम्य तस्मात्पतिमपि तनयान् राजयमन्याः समृद्धीः

लेभे तं कालकालं कटितटकृणिनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २४१ ॥

अडभैवाडं शिवोऽडं विभुरडममलश्चिद्धनोऽडं विमायः

सोऽलं लंसस्वतन्त्रस्तदलमतिजरः प्रज्ञया डेवलोऽलम् ।
 ध्येयध्यातृ प्रमाणैः गलितमतिरलं निश्चलोऽलं सदेति
 प्राज्ञा यञ्चिन्सभायां अतिशयमभजन्कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४२ ॥
 कान्तारे जातु कृषणो द्विजरविमण्डित्कृमल्लवन्दीकृतायाः
 सौन्दर्यान्निर्जितायास्सुरवरयुवतीं जाम्भवत्याः प्रियायाः ।
 पाणिं जग्राड यस्य प्रतिदिनयजनात्कीर्तिमाशाविडारां
 लेभे तं सर्वविद्यालयकरनटनं कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४३ ॥
 मालादिगन्ध पूजाकवयवरमलायन्त्र विद्यारलस्य-
 श्रीमत्साडस्रनामस्तवपरिविलसधन्नवाङ्गानि पूर्वम् ।
 सूतश्रीशैमिनिभ्यां रडसि सकरुणं प्रोक्तवान्दीक्षयित्वा
 पाराशर्यो मडर्षिः श्रुतिविभजनकृत्कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४४ ॥
 सधोजातादिमानां वदनजलभुवां पञ्चकाधस्य जातान्
 मन्त्रांस्त्रैलोक्यवश्य प्रमुषवर मलासिद्धिदानसमकोटीन् ।
 श्रुत्वा गौरी यदुक्त्या जगदुपकृतये सप्रयोगान्सकल्पान्
 तान्लोकानानिनाय स्वयमतुलकृतिं कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४५ ॥
 अद्राक्षीन्नन्दिदेशः कनकसदसि यं ल्यर्धनारीस्वरूपं
 पश्चान्नारायणार्धं पुनरपि गिरिजारूपमाकारलीनम् ।
 तारं तन्मण्डलान्तर्ज्वलनमनुपमं सञ्चिदानन्दमूर्तिं
 नृत्तेशानं मुहूर्तं तमपरसुगमं कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४६ ॥
 पार्वत्युत्सङ्गदृशस्थितिमधिजुषतोः स्कन्दउरेभ्योस्ता-
 वालूयाधापिलाण्डान्जटिति य युवयोः कस्समर्थोऽटने सः ।
 स्वीकुयदितदाम्रं कुलमिति निगदन्नगतो यस्तदीयं
 वृत्तं दृष्ट्वा मुमोद क्षितिधरशिभरे कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४७ ॥
 नानाश्रुवात्मवादि प्रकटितकुनयाभासयुक्त्यद्रिपक्ष-
 ढ्ढञ्छेदानुधावडुमरुडमुषरज्ञात सत्यार्थलोकम् ।
 वाञ्छाडल्यद्रुकल्प प्रपद्युगनत भ्रमनिष्ठावलिं तं
 चिन्मात्रं चिन्सभेशं निरतिशयगुणं कुञ्चितोऽङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ २४८ ॥
 विषणोश्चकापडर्तुः प्रथितभलजुषो भूतयकाधिपस्य
 क्षुत्तृदुःखप्रशान्तिप्रदनिजयरितस्तब्धपाण्ड्यात्मजातम् ।
 श्मश्रूवाञ्छामिपूर्त्यै निजधुरि य मुदाऽऽनीत समाम्भुराशिं

भक्तस्त्रीपञ्चपिष्टाशनरुचिमुदितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २४८ ॥

अत्रेः कान्ताऽनसूया निषिलजननुता यं समभ्यर्थ्यं पुत्रं

दत्तात्रेयाभिधानं त्रिभुजमपि यतुर्बाहुमद्वैतवृत्तिम् ।

श्रुत्यन्तोद्गमलीलं सकलमुनिततेरत्रागण्यं मडान्तं

लेभे तं स्वात्मबुद्धत्रिभुवनयसितं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५० ॥

कल्पारम्भे यदीयाद्भरगलविवरादोमथेति द्विशब्दौ

सिद्धान्तार्थं प्रबोद्धप्रवरशिवकरावाविरास्तां पुरस्तात् ।

पश्चाद्देहादि विद्याविधिदरिभुभरा देवतास्सर्वलोकाः

जातास्तं दक्षिणास्थं द्युतिकरनिलयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५१ ॥

सङ्कल्पोल्लासडीनं सरिगामपधनी समवर्णानुवर्ण-

प्रारम्भोद्गमनलोलापिल सुरयुवती वृन्दसङ्घीर्णरङ्गम् ।

नादध्यानानुमोदागतनिजनिःकटानेक सिद्धर्षिदिव-

स्तोत्रध्वानैर्नितान्तैर्जितजलधिरवं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५२ ॥

दोषां साहस्रयुगमैर्धृतपरशुमुपैराननानां सहस्रैः

त्रैसाहस्रैस्तथाक्षणामपरिमितजटाधोरणी धाटिकाभिः ।

ज्वालामालाभिरग्रेरपलसितधनैरदृढासैर्विशावैः

निध्वानैर्योऽन्तकाले विहरति तमजं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५३ ॥

शेषे जातु स्वभोगात्सुरगिरिशिष्यं वेष्टयित्वा नितान्तं

त्रैलोक्यप्राणभूतां कबलयति तनू नारदात् ज्ञातवृत्तः ।

वायुर्यद्दधानयोगात् प्रबलतनुरयात् भुञ्जवङ्गं स भूभृत् -

शङ्कं शिक्षेप वाधौं कृण्विपतिमपि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५४ ॥

विश्वामित्रप्रयुक्तात् स्वपुरसुतसुलुत्कामिनी विप्रयोगात्

उल्लिख्यत्रालीकवार्ता गदितुमपि पटुः पूजया यस्य नित्यम् ।

लब्ध्वा स्वां सम्पदं तामभजदथ उरिश्वन्द्रसंज्ञो नरेन्द्रो

धाम स्वायम्भुवं तं निगमरथवडं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५५ ॥

आभाष्यात् द्रव्यमेतत्सुमुष्णि तव मुदे यन्मयात्तं तददध

स्वीकृवांसा नितान्तं मदनशरदतं गाढमालिङ्ग्य द्योर्भ्याम् ।

अत्रैवाश्रासयेति त्वरितगतिमुमामाविर्भिरासितोऽपि

श्रीमान्यो ह्यन्वगच्छन्नगतटभुवि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽहम् ॥ २५६ ॥

आलि त्वं सान्त्वयार्या मयि कुपितधियं दारुकारण्यवासि-
 स्त्रीणां डेलीविलासैर्दरिधृतसुतनोस्साडसात्पर्वतेन्द्रे ।
 सङ्गादिव्यापगाया मदनदहनतश्चेति साकृतमुक्त्वा
 कान्तागारे जयां थोडगमयदसुलभं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २५७ ॥
 यशम्भुर्लीलया स्वं जनिम सुभकरं तापसानां वयोभिः
 उस्तादुत्पाट्य देवैः किमिदमिति भयाद्भीक्षितोऽरण्यदेशे ।
 शिक्षेप भ्रमविष्णुस्तुतिभिरपि पुनस्ताम्बुनीन् श्वाततत्त्वान्
 कृत्वाऽप्यन्तर्दधे तं प्राणतकृलकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २५८ ॥
 सिद्धाकारप्रगुप्त स्वतनुमपि जगद्दृष्टमाडेन्द्रजालं
 यित्रस्तम्भस्थितेन प्रयलितकरिणा भुक्तपुण्ड्रेक्षुभाण्डम् ।
 मुक्ताडारपडार भ्रमितनरपति स्तोत्रनिर्निद्रितान्तः
 पद्मं साडस्रनेत्र प्रभुभनुतपदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २५९ ॥
 मौलौ गङ्गा गलान्तर्गरलमडिततेः कङ्कुणं द्रोषि क्वाले
 यन्द्रं तार्तीयनेत्रं ज्वलनसमशिषं शूलमाजं कपालम् ।
 भूतप्रेतादिसेना निगममयशुनो यस्य लीलाकिरात-
 स्याग्रे दृष्ट्वा किरीटी भ्रमितमतिरभूत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६० ॥
 कस्तूरीपङ्कलेपं मृगमदतिलकं पुष्पमालां य नूतां
 दृष्ट्वा ज्ञात्वम्बुजाक्षी धरणिधरसुताऽप्यन्यथा तर्कयन्ती ।
 नाथेदं लक्ष्म सत्यां मयि तव समभूत् ब्रूहि कस्या मुद्ये ये-
 त्यायान्तं निर्भान्धाधिकशपथमरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६१ ॥
 कथं कल्पद्रुकाभ्यं करिवसनधरं कृष्णरक्ताङ्गवर्णं
 कालातीतं कवीन्द्रं कविकुलविभुतं क्लृप्तलीलाविशेषम् ।
 कृत्याकृत्याद्विशून्यं कुमतिविरडितं कुप्रभाणासनाडुं
 कङ्कुलं कालिनृत्तप्रमुदितलृदयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६२ ॥
 सर्वेषामस्मि कर्ता प्रभुरपि जगतां पालको नाशकश्चे-
 त्युच्चैर्विष्णुः कदाचित्प्रलपति य मुदा यस्त्वयं तत्समक्षम् ।
 रुद्रसंसारमूर्तिः स्वतनुरुडततेराशु विष्णूनसङ्ख्यान्
 सृष्ट्वा तर्धर्वाह्नि पुरभिमिशमयत्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६३ ॥
 कान्तासंसारकुण्डलभृगुमुनिगदितं भीकरं धोरशापं
 नानाजन्मैकलेतुं शमयितुमनिशं पूजयन्तं मुकुन्दम् ।

उत्पत्तीनां दशैव त्रिजगदभिभवद्दानवान् शिक्षितुं ते
 भूयादित्यादिदेश प्रभुरतिष्ठपथा कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६४ ॥
 लीलां यस्यानभिज्ञा मज्जुवि यतिना येन वेद्यन्तरस्मिन्
 क्षिप्तं यावत्कपालं निरसितुमभवा धोसदश्चास्तुवन् यम् ।
 पौरोडाशस्य भूयादधिकरणमिदं संयजन्तामिदानीं
 छत्युक्त्वाऽदृशि नैजं निगममयवपुः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६५ ॥
 देवेन्द्रे वृत्रहत्या परिभवति तदा स्वर्गराज्याधिकारे
 युक्तं दर्पावलीढं नडुषनरपतिं कामितारं नितान्तम् ।
 पौलोमी यस्य नाम्नां मननविभवतः कुम्भजातस्य शाप-
 व्याजान्निष्ये धरां तं जनकनृपनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६६ ॥
 दिक्कालाद्यैर्विचिन्त्यं स्वमनुमननङ्गमान्यमद्वैतसारं
 मध्याद्यन्तादि लीनं सकलजनमनोवृत्तिदृष्टारमाद्यम् ।
 मायातीतं प्रशान्तं धुतिकरमणिलज्ज्योतिषामीश्वराभ्या-
 वाय्यं तेजोमयं तं परमपरनटं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६७ ॥
 भोगात्प्राग्भ्यङ्गर्मायधिक्रमयकरे सञ्चितागामिके द्वे
 ज्ञानान्नाशं प्रयाते छति निगमवयांस्यालुंरेतत्प्रसिद्धम् ।
 तान्यध्यालोकमात्रात् निजनटनतनोः प्राणिनां जातु दिष्टया
 निघ्नन् यच्छन् सुभं यः सदसि विजयते कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६८ ॥
 यः शम्भुर्भूर्भुवस्स्वर्भुवनपरिबृहद्वैस्संस्तुतः सत्यवाटैः
 यस्मात्सार्वात्म्ययोगानुभवनिपुणतां लेभिरे योगिवर्याः ।
 लीढालीढार्थतत्त्वोपनिषदविषयाकाशगो यश्शिवस्तं
 प्रत्यकभ्रमैक्यनिष्ठागुरुममरनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २६९ ॥
 वभ्राकारत्वभाजा दिविचरपतिना ऋडितेष्वसकोटि-
 त्रुट्यद्भङ्गस्य पुंसो वपुरतिचकितं वीक्षयन्तो निलिम्पाः ।
 यं स्तुत्वा यन्निदेशात्तुरगमुभयुतं तं विधायाश्चिनीभ्यां
 यङ्कुर्वां यथावत्तमपि नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७० ॥
 स्वामिन् कृष्णात्र युष्टे कनकमयतनुर्भूतिमान् शूलपाणिः
 वक्त्रादग्निस्कुविङ्गान् रणभुवि विकिरन्सञ्चरत्यद्वितीयः ।
 कोऽयं भ्रूडीति पार्थे वदति सविनयं वासुदेवो मुदूर्तं
 योगात् ध्यात्वाऽभ्रवीद्यञ्चरितमनुपमं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७१ ॥

सत्यं ब्रह्मैव नान्यज्जगद्विदमपिलं चेति भीमांसयित्वा

त्रैयन्तोक्त्या बुधेन्द्रा वृद्धि य यमनिशं शिद्धनं दुर्निरीक्ष्यम् ।

दीपज्वालाशिभावत्सततपरिचयानन्दनृत्तं विमायं

शुभ्रं पश्यन्ति तत्सात्पदविषयमरुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७२ ॥

विधामग्नौ प्रतिष्ठां पयसि य धरणीौ योनिवृत्तिं समीरे

शान्त्याभ्यां शान्त्यतीतां नभसि निजकलां योजयन् ष्यप्रमेयः ।

सूक्ष्मात्सूक्ष्मान्तरङ्गे दडरकुडरयित्पुण्डरीकाभ्यवेशम-

न्यन्तश्चिन्मात्ररूपं रथयति नटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७३ ॥

सौवर्णां विष्टरं यः कनकघटनिभौ स्वप्रियायाः स्तनौ द्वौ

पश्यन् लीलाकटाक्षैः करजलजवरैर्माण्डयन्-सप्रमोदम् ।

अध्यासीनः पुरस्ताम्भणिमुकुरगतं स्वानुभिम्बं शिवायाः

तुष्ट्यै थाडूतवान् श्रीविन्दुतनिजपदं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७४ ॥

भूवाय्वाकाशतोयज्ज्वलनरविशशीयज्ज्वरुपैः प्रपञ्चं

यो घत्ते मस्करीन्द्रैश्च्युतमलदृष्ट्यैः सेव्यते यस्तुरीयः ।

डंसाभिष्योऽद्वितीयः स्वगतनिभिलविध्याण्डजालो छिरण्य-

श्मश्रुस्तं शान्तकल्पं नियतिपदभरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७५ ॥

योऽदात्रैजोत्तमाङ्गामृतकिरणसुधामण्डपिण्डीकृताङ्गं

तेजोभग्नेन्दुवह्निद्युमणिधनरुचिज्योतिषं डीरकल्पम् ।

नित्यं दृष्टीप्यमानं प्रतिसमयमपि स्वस्य पूञ्जा विधातुं

लिङ्गं विप्रेषु मोदात् भवभयडरणं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७६ ॥

स्वात्मानन्दानुबोध प्रवितरणसमातारभूतोरुकक्ष्यां

अध्यासीनैर्वसिष्ठय्यवनशुकमुपैस्तैः प्रसङ्ग्यानयोगैः ।

ईडयं यं थाश्रयन्तः ककुब्धिपतयो नाद्रियन्ते तथा स्वं

स्थानं तं तुम्बुरुक्तिं प्रमुदितदृष्टयं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७७ ॥

शक्तेर्यस्य प्रसादादधिधरणि मडानाद्विशेषावतारो

योगीन्द्रो देडभाजामधमतिविपुलं चित्तवाक्कायसंस्थम् ।

दूरीकर्तुं य यष्टुं यमकृतकपथा योगशब्दौषधार्या-

ग्रन्थान् पातञ्जलाभ्यान् स्वयमपि कृतवान् कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७८ ॥

धूतकीडाविडारे शिवगिरिसुतयोः जातु मिथ्योक्तिकुप्यद्-

गौरीवाङ्मय प्रभूतामजगरतनुतां त्यक्तुमत्यन्तघोराम् ।
 कैलासोपत्यकायां यमपि य तपसा तोषयन् यत्प्रसादात्
 लेभे स्वं प्राक्तनं तद्गुणरुपि मुरभित्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २७८ ॥
 त्रैगुण्यानामतीतं त्रिजगदभिनुतं सत्रिवर्गापवर्गं
 त्रैयन्ताचार्यमूर्तिं त्रिपुटिविरहितं त्रिस्थभ्यत्रिपुत्रम् ।
 तृषणाढीनाशयस्थं त्रिशिभवदधरं त्र्यक्षमात्रेयभूषं
 त्रेतानन्दं त्रिकोणस्थितिजुषमयलं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८० ॥
 स्वस्त्रीवक्षोजयुग्मे यमधिककरुणं भावयित्वा य भक्त्या
 रत्या सन्तर्प्य तेन प्रमुदितमनसो नृत्तमूर्तेः प्रसादात् ।
 यस्याभूत्वोक्तजेता सुममयविशिषो मन्मथः श्रीकुमारः
 तं देवं सुन्दरेऽयं धुसदननटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८१ ॥
 आयुर्यत्कैटभाः परममभिमतं पूर्णतामेति तावत्
 कल्यो यस्य क्षणार्धो भवति य सुगमः किञ्चिदंशेन लीनः ।
 धत्याहुर्वेदवायः किमुत शतधृतेः किञ्च दिक्पालकानां
 तं कालं कालभक्षं कृणिकृणनटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८२ ॥
 कालीं यद्गोर्ध्वनृत्तावनतमुभगणानां ब्रह्मयामुद्रिकाम्यां
 गौरीकोपाग्निजातां दितिस्तुतभयदामंशयुक्तां विधातुः ।
 स्वागश्शान्त्यै नितान्तं सविधकृतनुतिं यः कृपापूर्णादृष्ट्या
 रक्षस्वक्षेत्रपालामकुरुत परमं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८३ ॥
 सर्वेशं सर्वसत्त्वप्रकृतिमविकृतिं सर्वदं सर्वभूषं
 सर्वातीतं सदाभ्यं सकरुणानयनं सर्ववेदान्तसारम् ।
 सत्यं सद्योमसंस्थं सनकमुनिमुपैरर्थितं सामगीत्यां
 उत्साहं संसदीशं सकलकविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८४ ॥
 कर्तुं याकर्तुमेतत्सकलमपि जगन्व्यान्यथा कर्तुमीशः
 शक्तश्चाकाशतुल्यो भवितुमपि शिवो यस्समाधिक्यशून्यः ।
 जगत्स्वप्नातिशाथी पृथुतरसुभङ्गस्थान संस्थोऽपि नैजं
 मायामविष्करोति त्रिविधगुणमयीं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८५ ॥
 साकं गौर्यां डिमाद्रेर्निकटवरतटे सञ्चरन् योनिजस्थ-
 स्वेदोद्भूतं प्रभाभिर्विजितदिनकरं बालमाडूय मोधात् ।
 भौमाभिष्यामजाविग्रहयुगमनृणाधीश्वरत्वं य वाहं

शक्तिं भूषां ददौ तं द्विविचरविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८६ ॥

यस्मिन्दृष्टे परस्मिन्न यलति छि मनो देडभाजो कदायित्

यस्मात्कुत्रापि नान्यो भवति य परमो देवतासार्वभौमः ।

अेको दाधर्ति तिर्यङ् निजवपुषि जगत्प्रोतमोतं समस्तं

तं चित्रं चित्रनृत्तप्रमुदितगिरिजं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८७ ॥

कश्चिद्भूपालसूनुर्वृषभमुनिवरस्योपदेशात् यदीयां

शैवीं विद्यां जपन्यत्कवचनुतिमपि प्राप्तकामो बभूव ।

तं शर्वं वारिजाक्षद्रुडिणसुरपति प्रेतनाथाग्रिरक्षः-

पाशीवाय्वीशयक्षधुमणिशशिनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८८ ॥

यद्गङ्गास्वर्णकुम्भं दिनकृदनुदिनं वीक्ष्य मेरुभ्रमेण

रथं संरुध्य मध्ये क्षणमपि निवसन् यत्सपर्यासुजातम् ।

घण्टाभाङ्गारघोषं त्रिशतदशमभीवेदमन्त्राश्च भूयः

श्रुत्वा तिल्लीवनाभ्यं पुरमिति मनुते कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८९ ॥

कण्ठे कालो ललाटे हुतभुगुरगाराङ्भूषणं यर्म वस्त्रं

भूतिर्गन्धो विडायो निलयमथ पुनः पुष्पवन्तौ च नेत्रे ।

वृत्तिर्भिक्षा स्वकार्यं नटनमगसुता प्रेमकान्ता गजस्थः

सूनुः यस्यातिचित्रं समजनि सद्यं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २९० ॥

यत्संसत्स्वर्णामितिं परितरनुपमास्स्वर्गनार्यः कराब्जैः

आदशाद्येष्टभद्रं कनकमणिमयं यस्य तुष्ट्यै वलन्त्यः ।

सेवां कुर्वन्ति पञ्चावरणमधिगतैर्ब्रह्मविद्येशपूर्वैः

स्तुत्यं तं चित्रकूटस्थितिभिरथ सुरैः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २९१ ॥

भक्त्यास्त्रैषष्टिसङ्ख्या द्विजमुपकुलजा यत्सपर्याविशेषैः

साङ्ख्यं यस्य नाम्नां मुहुरपि पठनात् यस्य सामीप्यसिद्धिम् ।

सावोक्यं यस्य भक्तिप्रकरणजनतासङ्गसम्भाषणार्थैः

सायुज्यं यस्य भावाद्गुणममभजकुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २९२ ॥

यश्चित्रस्तम्भकक्ष्यामधिविशदम्बिल प्राणिवर्गान् विशुद्धान्

कुर्वन् कश्चिन् मलात्मा पुरुषमृगतनुर्योगिराङ् यत्सभायाः ।

पूर्वस्मिन्द्वारदेशे निवसति लृष्ट्यै सन्ततं यं विचिन्वन्

तं देवं चिद्विलासप्रकटितनटनं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २९३ ॥

भेजे त्रैशङ्कुवीयां स्थितिमपि य गले यस्य शम्भोः करालः
 क्ष्वेलः कल्पान्तकालज्वलनकम्बलनज्वालकल्लोलकीलः ।
 सातङ्गुडार्यजायास्सभयमधुभिदो वाराण्येरेण्णाभ्यां
 भूयो भूयस्तमाद्यं जलदगलरुचिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८४ ॥
 लोकेष्वद्वैतविधां प्रकटयितुमना यस्स्वयं कृत्तिवासाः
 मोदात्सर्वज्ञपीठस्थितिजुषममलं शङ्कराभ्यं यतीन्द्रम् ॥
 स्वांशात्रैजाङ्घ्रिपूजाप्रशमिततमसां भूसुराणां कुलाब्धौ
 उत्पाधान्वग्रडीतं शुक्मुनिविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८५ ॥
 पाताले मर्त्यलोके द्रिदि य पुररिपोर्यानि यानि प्रियाणि
 क्षेत्राण्यासंस्तदन्तःस्थितिमधिजुषतां लिङ्गभेरादिमानाम् ।
 उेतुः श्रीमूलनाथः शिवजनिमवरो यत्सभोदीचिभागे
 कक्ष्यायां भाति नित्यं तमपिलज्जनकं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८६ ॥
 भ्रमन्सृष्टिं यथावत्किमपि य कुरुषे भो उरे रक्षकत्वं
 साध्यं ते रुद्र भावं मम य वलसि किं पाल्यतेऽसौ त्रिलोकी ।
 केनानुष्ठीयते किं भुवि य मुनिवरैर्यज्ञ इत्यं स्वसेवा-
 नम्नं यो देववर्गं मुद्ययति वयसा कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८७ ॥
 निर्मातृणां घटानां कुलजलधिमणिर्नीलकण्ठाभिधोऽयं
 पश्यन्नित्यं मुनीनां नयवयनगाणैर्योगिराट्प्रत्ययार्थम् ।
 स्वस्त्रीदण्डाग्रस्तस्सरसि सशपथं गाढमानः प्रपेदे
 तारुण्यं यत्प्रसादात्तमनणुमगुरुं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८८ ॥
 लास्यं द्रष्टुं यदीयं शिषिनि दशशिरांस्याजुडावातिभक्त्या
 रक्षोनाथस्तथाद्रेर्निकटं भुवि हृणामाण्डलं भोगिराजः ।
 अन्ये देवाश्च दैत्याः तपसि य कठिने स्वां तनूनिर्दलन्तो
 जातास्सिद्धाश्च साध्या नरुदरिविनुतं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ २८९ ॥
 स्वामिन् संसारवार्धावधिकभयकरे दृस्तरे पाशनक-
 खन्ने मग्नान्तरं मामनधिगतसदायारवृत्तिं शठाग्रम् ।
 दीनं त्वत्पादपूजाविभुजमधयुतं रक्ष रक्षेत्यजस्रं
 सर्वे लोकाश्चरन्ते यमपि सदसि तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०० ॥
 यथाप्यैश्वर्यभाजो विधिदरिभुजरास्सन्ति देवा जगत्यां

तेषां कश्चिद्युगान्ते नडि पुनरपरो रुद्र अेको मडर्षिः ।
 देवो विश्वाधिकोऽग्नो भवति विभुरिति प्राडुरश्रान्तवायः
 वेदा यं पञ्चभूतप्रभवलयकरं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०१ ॥
 यस्माश्चन्द्रार्धयूडान्मृदुलसितमुभात्रीलकण्डात् त्रिषेत्रात्
 वेदान्तोद्गीतवृत्ताद्विधिलरिजनकात् विश्वमायाविलासात् ।
 वामावामाङ्गभागात् भसित वरतनोः चित्सभेशात् भमैतत्
 येतो नान्यं सुरेन्द्रं स्मरति नटपतिं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०२ ॥
 बाल्ये क्रीडाविमुग्धः पुनरडमभवं यौवने मीनकेतोः
 लक्ष्यो लज्जाविडीनः परमुदर भृतौ काकवत्सार्वकालम् ।
 देशादेशादटंस्त्वत्पद्युगजलजं नार्ययं पापयोगात्
 सर्वं तत्क्षम्यतामित्ययमडमभजं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०३ ॥
 सद्भृतां स्रग्धराङ्गां विपुलगुणवरालङ्कृतिं मञ्जुपाक-
 स्थायीशय्यारसाद्यैर्विबुधपरिबृढाह्लादिरीतिं सुवृत्तिम् ।
 वेदान्तार्थप्रबोधीं सुगुणपदगातिं योऽस्मदीयां स्तुतिं तां
 अङ्गीकुर्वन्सुभं मे प्रदिशति गुरु तं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०४ ॥
 यश्शम्भुर्नुत्तराण्ये प्रबलतरमडामन्त्रसिद्धिं प्रदत्त्वा
 गुर्वी योगस्य सिद्धिं जननमृतिडरं यात्मबोधं मडान्तम् ।
 सूतादीनां विमुक्तिप्रदमपि मडितं गौरवं पत्रमूलं
 स्वं नृत्तं दर्शयित्वा सुप्पयति नितरां कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०५ ॥
 कोशं कोशं यदग्रे स्वपतिमपि रतिर्मन्मथं श्रीकुमारं
 शार्दूलाङ्घ्रेश्च डिम्भस्सुभतरमभजद्गुध कल्लोलराशिम् ।
 स्तावं स्तावं वरेण्यं गगननटपतिं यं य वायामलक्ष्यं
 तोषं तोषं लभन्ते सकलमपि जनाः कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०६ ॥
 मन्द्ं मन्द्ं यदीयं जनिम सुरसरिद्वारया व्यासजायाः
 सेकं सेकं विराजो लुदयमधिगतं यत्पदं भावयन्तः ।
 कालं कालं दडन्तो दुरधिगमतमःकाननं ज्ञानयोगात्
 लाभं लाभं प्रबोधं वरसुभमभजन्कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽडम् ॥ ३०७ ॥
 भोजं भोजं यदर्थान्जनिमनुपमं भोगमध्यात्मयोगात्
 तारं तारं भवाब्धिं विपुलभयकरं यस्य भावात्सुधीन्द्राः ।
 दाडं दाडं लुदन्तर्गतमतिजरठं पाशवर्गं यदणं

जापं जापं रमन्ते परमलसि पदे कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ ३०८ ॥

भोध भोधं यदीयं नटनमनुपमं श्रौततत्त्वार्थगर्भं

ध्यायं ध्यायं लृढञ्जे यमपि य मलसां पुञ्जमव्याजमूर्तिम् ।

वाळं वाळं यदङ्घ्रिं मनसि कृषितरक्ष्वङ्घ्रिं जैमिन्यभिष्याः

प्रापुस्सर्वे सदा यत्सदसि निवसति कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ ३०९ ॥

वायं वायं मलान्तः शिवलरगिरिजाकान्तदेवेतिपूताः

वर्जं वर्जं विवर्ज्यं अलुतरविषमकलेशमायाविमोळम् ।

त्यागं त्यागं कठोरां त्रिविधपरिचयाभीषण्णाभ्यां पिशार्थी

ध्यायन्तो यं भजन्ते सततमपि शिवं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ ३१० ॥

धावं धावं सदा यत्प्रियकरनिलयं भूतिरुद्राक्षवर्गैः

भूषं भूषं स्वकीयां तनुमपि यरितं यस्य वेदान्तगीतम् ।

कर्णं कर्णं नितान्तं त्रिषवणयजनं अलमनिष्ठा यतीन्द्राः

कारं कारं लभन्ते भवपदमभवं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ ३११ ॥

नामं नामं सदा यं नटपतिमलभं सत्कलत्रं सुपुत्रं

पाठं पाठं यदत्रेऽप्यकृतकवयनाभ्यापमञ्जा कटाक्षम् ।

वारं वारं विभुं यं लविरलमददां सप्ततनुष्वयिन्यं

नित्यं नित्यं प्रपद्ये शरणमसुलभं कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ ३१२ ॥

श्रावं श्रावं श्रुतिभ्यां यदमल यरितं यत्पदाम्भोजमाध्वी

पायं पायं सभायां मम य रसनया यं प्रभुं मानसेन ।

स्मारं स्मारं प्रसन्नं श्रुतिशिखरगतं भुक्तिमुक्तिप्रदं यं

दर्शं दर्शं प्रभुद्भोऽस्म्यतनुभुधदृशा कुञ्चिताङ्घ्रिं भजेऽलम् ॥ ३१३ ॥

अेतस्तोत्रं पठन्ति प्रतिदिनमसङ्घै मभोमापतेर्वा-

गुद्भूतं चित्सभायां विरचित परमानान्दन्तस्य शम्भोः ।

अत्रे लब्ध्वाऽपिलेष्टानिळ तनयकलत्रादिमानात्मयज्ञाद्

अन्ते डैवल्यसंज्ञं पदमपि मनुजास्संलभन्तां नितान्तम् ॥ ३१४ ॥

उमापतिर्नाम वनाश्रमोऽलं त्रयोदशाधिक्यशतत्रयान्वितम् ।

श्रीकुञ्चिताङ्घ्रिस्तवराजमुक्त्वा साक्षादपश्यं नटनं सभापतेः ॥ ३१५ ॥

ठिति श्रीमद्गुमापतिशिवप्रणीतः श्री कुञ्चिताङ्घ्रिस्तवः सम्पूर्णाः ।

Shri Kunchitanghri Stava
pdf was typeset on June 29, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

